

Družinski tednik

ILUSTROVANI LIST ZA MESTO IN DEŽELO

Cena Izhaja ob četrtkih. Uredništvo in uprava v Ljubljani, Tyrševa (Dunajska) cesta 29/I. Poštni predal št. 345.
2 Din Račun poštne hranilnice v Ljubljani št. 15.393

Ljubljana, 18. maja 1933

Naročnina za četrt leta 20 Din, za pol leta 40 Din, za vse leto 80 Din. V Italiji za vse leto 40 lir, v Franciji 50 frankov, v Ameriki in povsod drugod 2 dolarja

Štev. 20
Leto V

Oklopna smrt

*Stroji za ubijanje postajajo
čedalje večji, čedalje popolnejši,
čedalje smrtonosnejši*

Razorožitvena konferenca, kongresi proti vojni, pakti o nenapadanju itd. — v njih znamenju se odigrava sedan a svetovna politika. In vendar ni bila morda še nikoli po letu 1914 nevarnost novega, še večjega in še okrutnejšega mednarodnega spora tako blizu in tako grozeča kakor v zadnjem času. Japonska mandra Kitajsko, Paragvaj se bje z Bolivijo, v Južni Ameriki in na Daljnem vzhodu te e že mesece in mesece kri. Zato ne bo zanimivo, če malo pogledamo, kakšni so prav za prav moderni stroji, s katerimi bi se danes ta dan vojske borile.

Tudi hitrost tankov se je po svetovni vojni močno povečala. Te pošasti vam po ravni cesti drve ne dosti počasneje kakor osebni avtomobil.

Toda vojna tehnika se ni zadovoljila samo s kopnimi tanki; napravili

Drugo strašno orožje moderne vojne so letala, ki so se v zadnjih letih tako izpopolnila in postala tako velika, da lahko vzdignejo v zrak svojih 40.000 kil! To se pravi, da je ni več stvari, ki se v bodoči vojni ne bi dala prenesti po zraku: oddelki vojakov, topovi, da, celo tanki, pred vsem pa — bombe in granate!

Razen tega se v zadnjem času piše še o drugih, še strahotnejših letalih:

Tale leteči tank s težkimi oklepi je ameriški izum. Leti s hitrostjo 200 km na uro.

o bombnih letalih brez posadke, ki se dajo voditi in pilotirati brezžično. Koliko je v teh vesteh resnice, je težko presoditi, a nekaj je bo že.

Tako letalo — če te vesti le preveč ne pretiravajo — se lahko z več to-

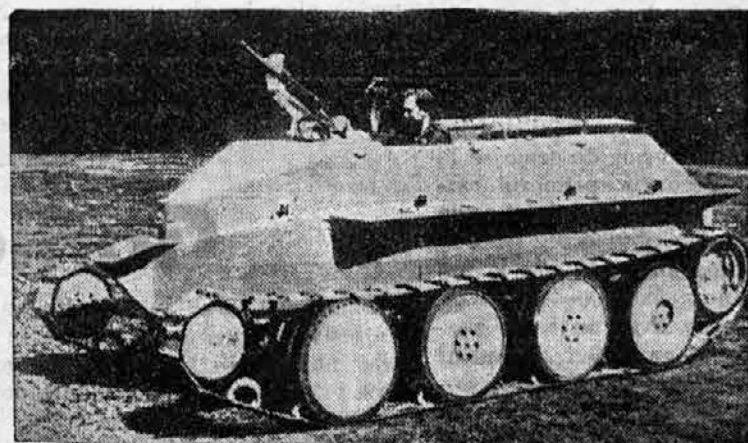
Angleški tank z več strojnimi in topovi ter velikansko množino nabojev. Ta nestvor doseže tudi na neravnem terenu hitrost 75 km na uro.

Bodoča vojna ne bi bila toliko pozicijska vojna in vojna in strelskih jarkih, kakor je bila svetovna vojna. Sicer bi tudi zdaj imeli fronte, toda s tanki, ki so postali neverjetno okretni in nagli, ne bi bilo nič težkega predreti cele odseke fronte in zajeti sovražnike, iz zraka bi pa orjaška letala obsipala industrijska mesta z vžigalnimi bombami in strupenimi plini...

Neverjetno, kako je iznajdljivi človeški duh izpopolnil moriško orodje! Med tanketom, ki tehta kaki 2 toni in ima prostora za enega ali dva moža posadke, in orjaškim tankom, težkim osemdeset ton, je cela vrsta vmesnih stopenj mehaniziranega naglega napada. Tak orjaški tank ima v svojem trebuhu prostora za kakih petnajst mož posadke, več topov in še za celo vrsto strojníc. Ker je tako težak, ne bi mogel čez mostove, saj bi se z malimi izjemami skoraj vsi podrli pod njegovo težo. Toda to ni za moderen tank nikaka ovira: saj vam brenda tudi po vodi in jo celo preplaval.

so že celo pravcate zračne tanke s propelerji in krili. Ti tanki sicer ne lete, lahko se pa nekaj metrov dvignejo v zrak, da preskočijo drugače neprehodni teren. S takimi tanki mislijo strategji presenetiti in pregaziti sovražne topovske baterije, še preden bi utegnile priti do streljanja.

Hitrejši od brzovlaka je tank, ki ga kaže gornja slika. Na gladki cesti vozi 110 km na uro.

nami razstreliva dvignejo v zrak več sto in sto kilometrov daleč od nevidnega pilota, ki jih vodi. Hitrost in smer jim uravnava inženjer, ki lepo sedi med štirimi stenami v svojem laboratoriju. Kadar se mu bo zazdela, bo pa lepo mirno pritisnil na gumb in v drobcu sekunde bo zletelo v zrak moderno velemesto z več milijoni ljudi.

Še pred kratkim bi se takim vestem smejali. Danes je pa v tehniki menda res že vse mogoče.

Moderna napadalna tehnika
Roj tankov prehaja v napad

Lov na nosorože v Afriki

Poleg gorile in redke velike antilope, je nosorog najbolj zaželena živa trofeja afriškega lovca. Saj plačajo v tujih zooloških vrtih do 1 milijon dinarjev za zdravo živo žival! Za prav velik in lep eksemplar tudi dvakrat toliko!

Cristoph Sulz, o katerem trdijo, da pozna sleherni grm vzhodne Afrike, kjer se skrivajo nosorogi, je menda najznamenitejši lovec na divje živali. Afriški nosorog z dvema rogovoma je najbolj nevarna stepna zverina. Ta velikan, ki utegne tehtati do 2500 kg in mu meri prvi rog cel meter, vidi prav slabo, zato pa sliši in voha na neverjetno velike razdalje.

Kakor lokomotiva...

Kadar zasluti ali zavoha v svojem okolišju nekaj, kar mu ni pogodu, takoj napade. Kakor zbesnela lokomotiva se zažene velikan s sklonjeno glavo kar na slepo na karavano, na lovca, ali karkoli že voha. Kar mu je napoti nabode na svoj rog, zavrtinči po zraku, zažene predse in stop-ta v neoblično gmoto.

Prav zaradi tega mora imeti lovec, zlasti oni, ki hoče ujeti živo žival, odlično orožje, a še boljše in trdne živce.

Sulz je prejel od nekega zoološkega vrta naročilo, da ulovi mladega živlega nosoroga. Zaboja za prevoz ujetih živali, orožje, šotor in živila je naložil na okoren voz z volovsko vprego in se je odpravil v spremstvu petih črncev v svoje lovišče. Sprva je moral z daljnogledom po cele dneve opazovati široke ravnine stepe. Ko je uzrl nekje v dalji nevarne živali, se je plazil neopaženo za njimi, da ugotovi, ali je to v resnici nosorožka z mladimi, ki še niso preveliki za lov in prevoz. Takrat se je pa pričel najtežji in najnevarnejši del tega lova. Nosorožki z mladimi je moral iz bližine slediti, ne da bi ga žival opazila, in čakati ugodnega trenutka, da mladiča ujame. Po dolgih dneh iskanja in zalezovanja se mu je posrečilo, da je staknil ogromno nosorožko, ki jo je spremljal polletni mladič. Po širni stepi, od grma do grma se je plazil Sulz zmerom v primerni razdalji od obeh živali, vendar tako, da ju je imel stalno pred očmi. Spremljal ga je samo sluga, ki mu je nosil nadomestno puško. Po dolgem zasledovanju so se živali in lovca znašli v predelu, ki ga je Sulz imenoval raj nosorogov. Zaradi tega je bilo treba opreznost podvojiti, kajti prav lahko bi se utegnili zateči sem še več nosorogov, kar bi seveda ne bila šala. Voz z volovsko vprego se je pozibaval med tem daleč na obzorju. Po snežno beli šotorovini ga je bilo dokaj lahko opaziti; bil je pa najmanj za pol dneva hoje daleč od obeh lovcev.

Nosorog prihaja!

V največji opoldanski vročini se je utaborila zasledovana nosorožka s svojim mladim v gostem grmičevju, Sulz si je pa s črnecem vred odpočil

Naročniki,

stojite svojo dolžnost -
pocvainajte naročnino!

v senci in pričel kuhati obed. Prav v tistem trenutku, ko je konzervna juha pričela vreti, se je stresla zemlja kakor pod kopiti cele jahajoče konjeniške brigade. Ves prestrašen je zavpil črnc: »Kifaru, Boana!« (nosorog, gospod!), toda še preden je utegnul Sulz nameriti puško, mu je zarila besna žival svoj dolgi rog pod život in ga zagnala visoko med bodeče vejevje akacije, kjer se je ujel za jermen puške. Tako je visel med nebom in zemljo. Pod njim je besneči nosorog ves razdražen ril s svojim ogromnim rogom po zemlji. Nejasno je videl Sulz, kako jo je črni sluga odkuril kar so ga noge nesle. Rešiti se je moral sam! Z naporom vseh sil se mu je posrečilo, da se je vjel za deblo. Niti sekundo prezgodaj, kajti drevo se je že majalo od besnih sunkov nosoroga.

S pogumom obupanca je skočil na tla tik poleg nosoroga in se z neverjetno naglico odkotalil v grmovje. Kar ležé je nameril svojo težko mauserico in sprožil. Krogla je zadela nevarnega napadalca naravnost v tilnik. Ves zbit in stokajoč se je lovec pobral, da bi stekel po svojega slugo. Toda v istem hipu se je pojavila nosorožka. Besna žival je tekla za ubežnim črnecem in ga je kmalu dohitela. Pred Sulzovi očmi je zagnala ubogega črnca z rogom v zrak, ga prestregla in ga končno otresla z roga, samo da ga je lahko z neobličnimi kopiti steptala v krvavo gmoto. Mladič je stal nekaj korakov stran in je boječe opazoval početje svoje matere. To se je odigralo tako bliskovito, da ni mogel Sulz več preprečiti nesreče, razen tega pa ni bila nosorožka v dosegu puškine krogle. Šepaje in stokaje se je zatekel Sulz v bližino nosorožke, ki je že itak popolnoma poteptanega črnca skušala vedno znova nabosti na svoj rog. Iz oddaljenosti 50 metrov ji je poslal Sulz maščevalno kroglo v možgane. Nato je streljal večkrat zaporedoma v zrak, da bi obvestil svoje voznike. Po dolgih urah čakanja je bil voz na mestu. Ubiti črnc je ležal steptan v neob-

lično gmoto in že so krožili nad njim lakotni mrharji.

Mladiča vjamejo

Sulz je šele zdaj hotel vjeti mladica. Ostali štiri črneci, ki so se pripeljali z vozom, so pripravili dolge vrvi. Čez nekaj minut so obkrolili mladica, ki še ni bil niti cel meter visok, in mu pričeli metati laso okoli vratu. V tri zanke so ga ujeli in vsi močje so z vso silo potegnili. Toda mali virač se je obupno branil. Vseh pet močnih možakarjev ga ni moglo privleči do voza, narobe, še on je potegnil vse za seboj.

Eden izmed črncev se je nekoliko preveč približal besneči hudobi. Dasi-ravno je bil njegov rožec šele nekaj centimetrov dolg, je bil njegov sunek v zadnico črnca vendar tako silovit, da je odletel kakor žoga. Kmalu nato je sfrčal drugi. Ostala dva črnca sta izpustila vrvi in mladica je hotel pobegniti v grmovje. Sulz je zagrabil za zadnji laso in se mu je dal vleči. Vedel je, da se bo mala hudoba utrudila. Nenadoma je nosorožek obstal in to priliko je porabil Sulz in pričel zmučeno živalco, ki se je komaj še upirala, vleči spet nazaj. Na pol pota, ko so Sulzu visele samo še cape s telesa, je prihrumel še en razdražen nosorog skozi grmovje. Sulz se je potuhnil za neko drevo in že naslednji mah je bil ogromni nosorog z lahkim sunkom svoje glave zagnal mladega nosorožca, ki mu je bil napoti, ob bližnje drevo, kjer je obležal kakor mrtev. Ogromna zverina je pa medtem s topotom izginila v stepi. Sulz je z živžgom poklical črnce, da so z združenimi močmi odvlekli onesvestlega mladica v kletko. Drugo jutro so mu dali mleka, ki ga je Sulz v konzervah nosil seboj. Že po nekaj južinah se je mali divjak privadil ljudem.

Ko so se srečno pripeljali do železniške postaje, je tam že čakal neki mož z dvanajstim kravami, ki bodo zalagale z mlekom mladega požeruha, dokler ga ne bodo dovedli v zoološki vrt.

Gorile - rablji

Znameniti lovec na leve Felton, ki je doživel v pragozdih Afrike in Indije najčudovitejše lovske prigode, nam pripoveduje o nenavadnih življenjskih sredi široke divjine.

Posebno zanimiva je njegova povest o navadah in čudnih običajih nekaterih afriških plemen. Zgodi se, da našeno zakrknjene zločince v divje predele, kjer jih gorile zadavijo ali kakorkoli usmrte. To se pa zgodi samo z onimi, ki jih je pleme zavrlo in ki jih smatra za nepopravljive zločince. Felton je bil sam priča take strahotne kazni, na katero so poglavarji obsodili nekega svojega izprijenega podložnika. Ta nesrečnik je z veliko vnemo zasledoval tujo ženo, ki ga je pa zmerom zavračala. Ker pa ni hotel s svojim prešestnim snubljenjem prenehati in je ubogi ženi čedalje vsiljiveje ponujal svojo ljubezen, se mu je končno posrečilo, da jo je speljal na krivo pot. Ta njegov uspeh so pa še pravočasno opazili in so ga zaradi zakonolomstva obsodili

na smrt po načelih in predpisih takojšnjih domačih zakonov. V tistih predelih je dovoljeno sojenje samo oblastvom belcem ter se zategadelj usmrtevec ni smela javno izvršiti. Obsojenca so s silo nagnali v divjino, kjer so kraljevale gorile. Mala četica domačinov je spremljala grešnika na poti v smrt. Komaj so opazili prve gorile, so začeli domačini divje in surovo udarjati po velikanskih bobnih in neusmiljeno tuliti na vse pretege, da bi gorile razjarili. Kaj kmalu so

Naš pravi domači izdelek!

le-te v resnici odgovorile z glasnim vekanjem in največji samec — pravcati orjak — se je odločil za napad. V tistem trenutku so domačini pograbil obsojenca in ga v loku zalučali v grmovje pod drevesom, kjer je čepel samec gorile. Stegnil je svoji roki in z enim samim prijemom nesrečnemu zadrnil vrat. Domačini so bežali, kar so jih noge nesle, truplo obsojenca so pa pustili v grmovju.

Gorila je rastlinojeda

Splošno je znano, da gorile nikakor niso nevarne človeku, dokler niso razdražene. Nekateri lovcii sicer pripovedujejo, da so v francoski zapadni Afriki neke vrste gorile, ki žro človeško meso, vendar bo to pač le plod pretirane domišljije. Kajti dokazano je, da se hranijo te živali v glavnem z bambusovimi vršički in poganjki ter z divjo zeleno, kar pač zadosti dokazuje, da so izrazite vegetarijance.

Vseh družin goril, ki žive v širni Afriki, bo nekaj manj ko 3000, zato je belgijska vlada uredila nekaj sličnega zaščitnemu parku goril. V britski Zapadni Afriki prirejajo časih pravcate love na gorile, ker domačinom gorilje meso prav posebno tekne. Nekoč so v enem dnevu pobili 11 goril. Lani v juliju je pa neka gorila mladega lovca tako zdelala, da so začasno prepovedali lov na gorile. Razvajenci morajo shajati zdaj brez gorilje pečenke. V predelih Konga so domačini prestrašopetni, da bi lovili gorile, edinole neka pritlikava plemena si časih privoščijo tak lov. Najbolj več je pri tem menda neki njihov poglavar, Sultani Kascila. Prav gotovo je v vsej Afriki najboljši poznavalec goril. Mož je visok komaj 1 meter in 20 centimetrov ter je poglavar pritlikavega plemena Bambutjev.

Dlačice na bradi

itd. Vas ženirajo, cenj. dame, kvarijo Vam Vašo lepoto, eleganco in sramežljivost. „VENERA“-eliksir Vas reši v par sekundah vseh nepotrebnih dlak. Naročite še danes lepo dišeči „VENERA“-eliksir. Ne bo Vam žal. Bočica 10 Din (predplačilo), povzette 18 Din, dve 28 Din, tri 38 Din, razpošilja:

R. COTIC, Ljubliana VII Kamniška ulica 10a

Babilonska zmešnjava

Imeni Ninive in Babilon, povesti o Belzaccarju, Nebukadnezarju in modrijanih iz Jutrove dežele so nam vsem še v spominu. Babilonija, prastara dežela med Evfratom in Tigridom je baje zibelka človeškega rodu, tam je bil raj... Med babilonskimi izkopinami so našli junaško pesnitev v klinasti pisavi o velikih povodnji — o vesoljnem potopu. Hebrejcem je Babilonija domovina, odkoder so se izselili njihovi pradedje.

Babilonski stolp

Prekrasne babilonske templje in palače Asircev so izkopal iz tisočletnih sipin in še celo temelj s spodnjimi stopnicami babilonskega stolpa so odkrili. O tem stolpu sta nam znani dve pripovedki. Prva nam pripoveduje o splošni zmešnjavi jezikov pri zidanju stolpa, druga pa o razkropitvi človeštva širom sveta.

Pripovedka

Sprva — tako pravi pripovedka — so govorili vsi ljudje en sam jezik. Domenili so se, da bodo nažgali opeko in zgradili veliko mesto, ki bo nosilo graditeljevo ime na vekov veke. Toda samo Bog ima večno ime! Iz nebes je videl velikansko zgradbo človeštva in spoznal, da je njihova moč le v enakosti jezika. Izmislil si je sredstvo, kako bo zlahka ugnal nadutost in prevzetost. Zmešal jim je jezik. Mesto, kjer se je to zgodilo, se zaradi tega imenuje Babel, kar pomeni po hebrejsko »zmešnjava«.

Razen tega pravijo, da so nekoč stanovali vsi ljudje na enem kraju in sicer v Babiloniji. Da bi se ne raz-

tepli po širnem svetu in tako razcepili svoje moči, so sklenili sezidati iz (babilonskih) gradbenih ostankov, opeke in asfalta, do neba segajoč stolp, ki bi ga bilo videti iz vsakega kraja zemlje. Bog je pa opazil to njihovo početje in je skušal človeško slovo in moč zatreti: razkropil jih je širom sveta. Stolp, o katerem pripoveduje ta povest, ki ima za osnovo kakor vsaka pravljica neko resnico, je prav gotovo stolp templja »Marduk« v Babiloniji.

Kako je nastala ta pripovedka?

Kraj vseh teh čudovitih prastarih dogodkov so iskali v Babiloniji. Babel je bil Hebrejcem in njihovim sosedom najstarejše mesto sveta. Vso tisto zmešnjavo jezikov je našel tujec pojasnjeno v Bablu. Tiste velikanske zgradbe, vzemimo za primer samo ogromno visoki stolp, so morale graditi prav gotovo cele legije delavcev. Seveda so take velike in mogočne zgradbe v starodavnem človeku zbujele občutek groze in občudovanja. Ta občutek in praznoverje sta se kesneje strnili v nabožno pripovedko.

V Babiloniji je izginil svet, ki je bil pred tisočletji na višku kulture in razuma. Prastarih prebivalcev ni več, toda sledovi o njih so še zmerom ostali. Po vsej obširni pokrajini so raztreseni peščeni grički, ki so zrasli iz ostankov prastarih babilonskih mest. Pod njimi se skriva velika preteklost, dela in junaštva že davno izumrlih rodov. Človeški duh se nikdar ne utruja odkrivanja vseh teh zagonetk.

Nerodno

Pariz

Profesor Didier je bil zaradi ogromne zaposlenosti od sile pozabljiv, vendar pa zaradi tega ni bil ne pustež ne čudak. Zmerom je bil na poti in zmerom se mu je mudilo, sploh pa si je belil glavo z vsemi mogočimi znanstvenimi problemi. Seveda ni čudno, da je ob večernih urah stalno pozabil prižgati male luči na svojem avtomobilu, ko se je ustavil pred hišo svojega pacienta. Policija pa ima strog nalog kaznovati vsakega lastnika, ki pusti avtomobil nerazsvetljen na ulici. Takih kazenskih nalogov je pri profesorju Didieru kar deževalo. Če se je še toliko jezil in se še toliko trudil, da bi se skoraj bolne pozabljivosti odvadil, se mu to ani in ni hotelo posrečiti. Narobe! Strogo natančnostjo je vselej pozabil prižgati luči. Kot dober zdravnik je ugotovil, da je ta njegova bolezen neozdravljiva. Sklenil je torej, da se bo na neki način izognil takim kaznim.

Če se je mudil pri znanjih, če je bil pri bolniku, v gledališču ali kjerkoli in se je nenadoma spomnil, da stoji njegov voz na cesti brez luči, da si je službujoči stražnik prav gotovo že zapisal številko avtomobila, je naglo stekel k telefonu in javil policiji, da so mu ukradli voz.

Seveda so mu avtomobil že drugo jutro pripeljali nazaj s pripomnjo, da ga je stražnik našel nerazsvetljenega v tej in tej ulici.

Na policiji jim ni šlo v glavo, da prav Didierjev avtomobil tolikokrat ukradejo. Zaradi tega se policija ni

preveč zanimala za njegove prijave, ker je dobro vedela, da bodo voz drugo jutro prav gotovo našli.

Toda nekega dne so dobremu profesorju Didierju v resnici ukradli avtomobil. Policija si je zapisala njegovo razburjeno prijavo, vendar se ni za voz prav nič pobrigala, trdno prepričana, da bo v nočnih poročilih tega ali onega stražnika tako prijava, da stoji voz številka toliko in toliko v tej in tej ulici.

Vendar tokrat ni bilo tako. Voza ni bilo, še danes ta dan ga niso našli. Profesor Didier je že četrta leta lastnik lepega avtomobila samo na papirju. O ti ljuba pozabljivost!

Vsakomur svoje!

Budimpešta

Časih moramo stvari, ki se nam zde popolnoma nemogoče, vendar verjeti, če nas o tem prepriča razsodba najvišjega sodnega stola kulturne dežele.

Lajoš je bil marljiv in častihlepen drogist. Manjkalo mu je samo sredstev, da bi po končani pomožniški dobi zapustil svojega gospodarja in postal sam svoj gospod, o čemer je sanjal svoj živni dan.

Imel je srečo, ki je pa hkratu postala zanj usodna. Ponudila se mu je ugodna priložnost, da se priženi v neko drogerijo. Povrh vsega je bilo še dekle tako kakor si ga je želel, če odštejemo male napake. Tako si jo je ob večerih polnih kopnenja slikal v svojih mislih, zato je zagrabil z obema rokama. Oženil se je. Drogerija je bila sprva še last ženinih staršev, toda

Poplača zvestobo!

Davno že ste spoznali njegovo vrednost — Schichtovo terpentinovo milo je nenadomestljivo.

Torej: Pazite prav posebno na izvorni ovoj in na varnostno znamko „JELEN“. Potem se Vam ni bati ponarejenih mil.

SCHICHTOVO
TERPENTINOVO MILO

.. ampak
poprej za
namakanje:
Ženska
hvala!

STJZ-33

PRILJUBLJENI JUGOSLOVANSKI IZDELEK!

niti kasneje je niso prepisali na njegovo, temveč na ženino ime.

Lajoš je kljub temu svoje dolžnosti kot marljiv drogist in kot dober zakonski mož izpolnjeval nad vse vestno in pošteno, dokler ga ni lepega dne doletela nesreča. Postal je nezmožen za delo. Žena je morala trgovino, ki je bila na njeno ime, sama voditi. Svojega moža je morala torej vzdrževati. S tem nepričakovanim preobratom pa se nikakor ni hotela sprijazniti. Dala se je ločiti.

Zdaj se je pa zgodilo nekaj zelo čudnega. Ločeni mož je po nasvetu nekega odličnega odvetnika vložil tožbo za alimente. Tak primer je v sodni zgodovini vseh narodov menda bela vrana. Sodniki prve in druge stopnje so bili zaradi tako čudne zahteve, ki je bila v nasprotju z vsemi dosedanjimi navadami, tako zmedeni, da so tožbo pohabljenega drogist Lajoša brez pomišljanja zavrnili. Toda na tretji instanci, na najvišjem sodnem dvoru, so bili zbrani umni in modri možje, ki so razumeli sodobno enakopravnost moža in žene, pa so obsodili brezsrčno zakonsko družico na plačevanje alimentov.

Mož z dobrim srcem

New Orleans

Jimmy ni bil hudoben mož, nikakor ne! Pa se je vendar nekoč spozabil nad tujo lastnino, menda zaradi bede. Obsodili so ga na dve leti zapora. Že od lanske pomladi je sedel v zaporih New-Orleansa. Doma sta z upom in v skrbeh čakali žena in hčerka, da bo ta strašna doba h kraju.

O božiču je pisala zvesta žena svojemu možu v zapor in omenila, da si

hčerka strastno želi punčke za božič. Jimmy je trpel zaradi tega strašne muke v svoji ozki celici. Dva in dvajsetega decembra je v svojem obupu pobegnul iz kaznilnice, ukradel spotoma punčko in jo odnesel svoji ženi. Drugo jutro se je prostovoljno prijavil na policiji. Na svojo nesrečo je iz prevelike ljubezni do svojega otroka segel baš po najlepši in najdražji punčki. V delavski četrti je zbudila dragoceno punčka Jimmyjeve hčerke splošno pozornost. Dobri prijatelji so to sporočili policiji, ki je dognala, da je Jimmy tat. Sodišče je pri obsodbi upoštevalo plemenite nagibe, ki so Jimmyja zapeljali do te tatvine. Obsodili so ga zaradi pobege in tatvine samo na tri mesece, čeprav je v svoji preveliki gorečnosti »sunil« tudi težak srebru svečnik, ki ga je prinesel svoji ženi za božično darilo.

Tako je bila njegova dobrosrčnost Jimmyju samo v škodo...

Mrličji dajejo kri

Zaradi pomanjkanja takih ljudi, ki žrvujejo kri za druge, je poskusil profesor Sergej Judine, vodja kirurškega oddelka moskovske centralne nezgodne postaje, vzeti kri za transfuzijo mrličem. Neki mlad inženjer je poskusil izvršiti samomor; prerezal si je žile na vratu. Čisto izrpanega in izkrvavljenega so pripeljali na nezgodno postajo. Ker je pri transfuziji zmanjkalo junaškim darovalcem krvi, je profesor Judine vzel iz glavne žile nekega pravkar od srčne kapi umrlega bolnika toliko krvi, da je samomorilecu rešil življenje. Že sedemkrat je uspešno izvršil tak poskus.

Ljubljanska pisma

Piše Alfa

Da bi rešili vinsko krizo, potrebujemo kulturnih večerov, da bi rešili tobačno, potrebujemo svobode. Sedaj jo imamo in je sila omejena. Glasi se tako, da bomo lahko kadili v državnih čakalnicah, kjer smo tudi doslej, potem v zadnjem delu tramvaja, pa smo doslej v zadnjem in predzadnjem in ga ni bilo človeka, ki bi nam to prepovedal. In končno še v kinih s pogrnjenimi mizami, kakršnih je pa v vsej državi le malo, menda dva v Beogradu. Tam naj se le kočoperijo, kakor jih volja. Zdaj smo namreč zastran kajenja enakopravni državljani. Doslej je pa bila stvar drugačna. Recimo v brivnicah. V Beogradu da, v Zagrebu ne, v Ljubljani da in ne, kakor je pač nanoslo. V Zagrebu jim je sploh higijena jako pri srcu in so se ji zdaj klavrne srca odpovedali.

Toda ima ta stvar še drugi rep. In je tisti še bolj kočljiv, nego vsi premodri paragrafi. Imam, postavi, nevestico. Ali je Gorenjka ali Ljubljanka, je končno vseeno. Brhka je in jo rad imam, pa jo seveda tudi poslušam. Kadil sem prej mnogo, pa mi je zdaj ona to veselje omejila. Po poroki bom že jaz zarohnel in pokazal, kdo je gospodar v hiši, toda bi zdaj bila potrebna odredba, da nevestice in sploh izvoljenke vsake vrste nimajo nikake pravice omejevali kadilne pravice svojim izvoljencem vseh vrst in oblik. In se take še sklicujejo na neki bon ton ali kaj, ki da prepoveduje tu in tam kaditi, kajti da vsak tega dima ne prenaša. Prosim: državnega monopoliziranega dima ne prenesejo nekateri državljani.

Pa je končno le dobro, da imata palica in paragraf dva repa. Človek izvije iz trte nekaj, kar bi ga rešilo. V Beogradu so recimo prepovedali javno pljuvanje. Pa so moški sumljive možatosti šli na postajo in hrk, krepko pljunili na stekleno streho hodnika. Žandar pa, ker jih tam ni policajev, je stopil do teh mož in dejal resno: hop, te že imam, in jel jadrno pisati imena. Pa so se možje upirali, ker da niso ničesar zagrešili proti predpisom, ki da se le nanašajo na tla, ne pa na strehe. In žandar se je moral praznih rok popraskati za ušesi.

Seveda so naše jako spostovane in uvaževane dame takoj dvignile krik in vik nad to kadilno prostostjo. Kaj da bo zdaj z njimi, ubogimi siroticami, ko bodo moški vseprek kadili. In so že takoj začele javno protestirati proti tej moški sirovosti, ki da je sama potrata in nič prida, da naj se nanje oziramo, ki ne kade in so sploh skromne in varčne, in da ne poganjajo denarja v zrak. Toda so pozabile, da so cigarete dokaj cenejše od šminke, pudra, pomad, krem, kolinskih vod, parfemov, brivcev, vodnih in bogve še kakšnih ondulacij, lakov za nohte, deplatorijev za odstranjevanje nemilih dlačic, barv za lasi, maž za obrvi, rdečila za lice, lotionov, šamponov, črtal za ustnice in bogsigavedi kako se še vse te skromne damske potrebščine imenujejo.

In bo ta njihova borba zaman. Kadili bomo zdaj še bolj, razen... hm, Kranjci so trmast narod, pa ne bi rekel dvakrat, da bodo zdaj morda nalašč manj kadili, ker smo precej na nalaščno stran ustvarjeni. Sicer pa bomo nadaljevali svojo borbo. Tekme

za št. 37, 39, 70 Zet in posebno 67.

Sicer pa, naj bodo vsi potolaženi. Kadilci nimajo zdaj prav nikake večje svobode. In krik in vik je bil nepotreben. Ker dovoljeno je bilo kaditi le

Alfa demantira samega sebe

Alfi odgovarjajo in ga napadajo. Uredništvo prosijo za odgovor in še odgovor itd., kakor da je ubogi Alfa pisal neresnično in nepravilno. In se še sklicujejo, da niso vse take, kakor da bi ena lastavica pomenila že celo spomlad. Nikarite tako, deklili! Pozabljate — razen Silve — seveda vse, da odgovor ne sme biti le tak, v katerem bi se nekdo samo umival, nego tak, da istočasno demantira eno trditvev dokaže resničnost in utemeljenost druge. To se pa ni zgodilo in je tozadevnih Alfovih besed konec.

Poleg tega pa Alfa odkrito in pošteno priznava, da je s prizadetim »Ljubljanskim pismom« pogorel. Silva mu je

v državnih čakalnicah, na zadnji tramvajski ploščadi in v kinih s pogrnjenimi mizami. Mi smo pa že doslej povsod tu kadili. Naši dnevniki so le stvar malo napačno pogreli, pa je bilo od tod toliko ogorčenja. Smoter tega pisma ni sploh kadilno dovoljenje, nego le fotografija moških in ženskih potrebni in nepotrebni izdatki. Kajti sem mož in moram ta spol braniti.

namreč zavrtela glavo in se sedaj ne more več otepali modernih deklet. In ker je stvar taka, se vda pokorno in ponižno v popolno zadoščenje ugledne ženske polovice še bolj ugledne naše javnosti.

Na ohrat bodo seveda vse nepoblijene, če bo Silva le lušno dekletce in pridkano in če bo predvsem dovolila prekoračenje uredniške tajnosti. Alfa namreč uglednemu g. uredniku ne more dati poštene moške besede, ker sploh ni še mož, ampak fant.

»Družinski tednik« in svoje »Ljubljansko pismo« še dalje priporoča v tako uvaževanje Vaš Alfa

Gorenjkam!

Kot vaša tovarišica, Gorenjka, ki si že dalje časa služi kruh v naši slovenski metropoli, a je vseeno ohranila svoj pristi gorenjski značaj, vam ne smem zamolčati, da mi vaše pismo, ki ste ga pisale gospodu Alfi, ni bilo kar nič všeč.

Najprvo, kje je vaš gorenjski ponos? Kar takole se vse Gorenjke zamudite na izbero enemu edinemu kandidatu za ženitev, ki ga pa povrh tega še niti ne poznate! Menda res niste kar tako na izbero, saj bo gospod Alfa upravičeno postal prevzet in domišljav na Vaš poziv. Moški so že tako ali tako strašno domišljivi za prazen nič, tu bo pa naravnost bohotno rasla njegova domišljavost.

Torej če hočete, da se g. Alfa preveri o Vaši pristnosti, ga le povabite, a ne na izbero, temveč, da se le prepriča, da nismo Gorenjke nikakršni poslikanci in nagačeni stvori, ampak dekleta, ki slove po značaju in pristnosti v devalo vas in se mora ženitni kandidat že poslušeno potruditi in biti res kaj vreden, da si pridobi eno izmed nas.

In kar je najpoglavitejše: ali ste pa tudi pomislile, ali je gospod Alfa tako pošten, kakor zahteva od svoje družice? Bog ve, ali si skrivaj ne kodra las, ali če morda nima celo trajne ondulacije! Treba bi se bilo prepričati, ali se med njegovimi rekviziti doma v predalu ne najde škatic pudra, krema za lice, rdečilo za usta itd. O, marsikaterega ljubljanskega fanta sem že videla, ki si je pripomogel k svoji vnanosti morda še bolj ko deklet.

Lahko da ima tudi gospod Alfa podložena ramena, umetne zobe ali celo lasuljo in Bog ve kaj še vse umetnega.

Sicer pa pravijo, da se ne sme pri moškem toliko vrednosti polagati na zunanji izgled. Vsaj meni lepi moški sploh ne ugajajo. Pri meni odloča značaj. Tudi kako je kaj s tem, ne vemo ničesar o gospodu Alfi. Bog ve, ali ni pijanec in bi vse zapil, a ženka bi doma ob suhem kruhu prefačala bridke, prebridke solze. Bog ve, ali ni kvarlaš in kolo-vratil pozno ponoči s praznimi žepi domov? Morda pa še kaj hušegal! Kako

bi neki držal zakonsko zveslono?

Veste, ljube moje tovarišice, če se mu vse tako lepo ponujate na izbero, Bog ve, če bo gospod Alfa samo z eno zadovoljen. Saj bi bile tudi ve same malo krive, če bi bilo tako. Medtem, ko vas bo hodil bo Gorenjskem ogledoval, lahko najmanj dvajsetim obljubi ženitev, si lepo nabere poljubčkov od vas in potem — adijo Micka, Rezka, Jožica!

Kje je neki vaš staroznani ponos, gorenjska dekleta? Če ste za kaj, tedaj recite gospodu Alfi: »Le pridite k nam, pogostimo vas prav po gorenjski šegi in navadi. Ogledale si vas bomo od nog do glave in vi se tudi lahko prepričate o naši pristnosti, toda — ponujamo se nikomur, tudi vam ne.

Pa brez zamere!

Gorenjka

Odgovarja Beta

Vašemu Alfi, ki nas zabava že dolgo časa s svojimi pestrimi članki v »Družinskem Tedniku« in nastopa s tako humoristiko, pošiljam prisrčne čestitke, kakor tudi vsem užaljenim »gorenjskim dekletom« in »modernim ljubljankam«!

Sporočim samo svoje mnenje vsem tu gori nazvanim, da si je gospod Alfa že vsega takega, takega in takega najbrže privoščil in naveličal, zdaj pa že sam ne ve, kaj bi prav za prav rad.

Domnevam pa, da si bo vsak fant, ki ima resne misli o življenju občine, in ki je povrh še »lep«, znal dobiti deklet ter si jo tudi po svojem okusu znal prilagoditi. Vsako deklet, ki čuti, da svojemu drugu ne ugaja »to moderno lepoticje«, se mu bo z veseljem niemu na ljubo odpovedala.

Za svojo osebo vsega takega, takega in takega, torej šminke in barvil, nisem rabila, a kljub temu razumem položaj, v katerem se danes dekleta nahajajo, in ne morem tako zelo obsojati zahtev današnje ženske mode. Sploh pa mislim, da tirajo današnje gospodične v te moderne zahteve — gospodje sami. Kar roko na srce, gospodje!

Gospod Alfa, morda bi najina značaja vsestransko harmonirala, a žal sem že dala besedo in nisem več na razpolago. Končno sem tudi vesela, da nimam več skrbi, da bi mogoče dobila celo takega fanta, ki bi bil prevlečen z debelo plastjo pudra, ker v Ljubljani danes tudi ni več »belih vrans«.

Pozdravljen od »nežaljene Gorenjke«!

Sodni izvedenec

Novela. — Napisal Albert Haig

»Neverjetna istorija,« se je ogorčil stari Norton in pokazal v časopisu poročilo o senzacionalnem procesu. »Da zavzema človek dvajset let takšno mesto in zaupanje široke javnosti, potem se pa da prodati za nekaj tisočakov — ne, tega ne razumem!«

»Nihče ne pozna pravega ozadja te stvari,« je počasi odvrnil Brand. »Že mogoče, da ga je samo denar spravil v izkušnjava, verjetnejše je pa, da so še čisto druge stvari igrale vlogo, stvari, ki pri sodni razpravi sploh niso prišle na dan.«

»Oprostite,« se je razvnel Norton. »Pa vendar ne mislite čisto resno trditi, da je takšno dejanje, neglede na to, v kakšnih okoliščinah se je zgodilo, vobče oprostljivo in razumljivo?«

»Kako malo ljudi pozna svojo ceno, preden jim jo kdo ponudi!« je zamišljeno odgovoril Brand. »Ta se proda za denar, drugi za čast in ugled, tretji spet za ženske ali kvar-te...«

»Torej hočete reči, da vsi podležemo, samo da stopi izkušnjava s pravo ceno pred nas?« ga je razburjeno prekinil Norton. »Jaz za svojo osebo se lepo zahvalim za takšno prisoso.«

Nekaj časa je Brand zamišljeno zrl pred se, potem se je pa nekam obotavljaje se obrnil do svojega prijatelja: »Ali me imate za sposobnega človeka, Norton?«

»Vas?« se je zasmehal ogovorjenec. »Človek božji, saj sem vas najmanj stokrat videl pred sodiščem, ko sem bil še predsednik! Medicinski

svetnik Brand nesposoben človek! Mislim, da se vendar zadosti pozna.«

»Hvala vam za dobro sodbo. Ali se še spominjate, kdaj sem opustil svojo prakso?«

»Počakajte... Da, kakih šest mesecev predem sem tudi jaz stopil v pokoj. Zdaj bo kaka tri leta.«

»Točno. Bilo je koj po velikem procesu proti Fredu Allanu. Hotel bi vam izdati neke stvari, ki so se takrat odigrale tako rekoč za kulisami.«

»Kar na dan!« je vzkliknil Norton in nekam začudeno pogledal svojega starega znanca.

»Ne vem, ali so vam še v spominu podrobnosti iz procesa proti Allanu. Obtožen je bil umora...«

»Seveda se še spominam,« je vneto odgovoril Norton. »Allan je imel v svoji vili neko žensko, s katero ni bil poročen. Neki sosed si je dovolil par zaničljivih opazk o njej in to je Alla-

Se nadaljuje na 8. strani

MOST VZDIHOV

ZGODOVINSKI ROMAN NAPISAL MICHEL ZEVACO

75. nadaljevanje

»In se nisi nikoli vprašala,« je povzel, »kako in zakaj je stala njegova slika na takem mestu?«

»Počemu?...«

»Na to ti jaz lahko odgovorim: ta ženska je dala podobo naslikati Tizianu, ki jo je napravil po spominu... Ta slika, Leonora, me spet opozarja na to, kar sem ti hotel povedati... Videl sem jo že prej, v Imperijini palači...«

»Vi, očel!«

»Spomni se, Leonora, večera tvoje zaroke... Kakor po navadi je prišel Roland v našo staro hišo na Olivolskem otoku. Bila sta na vrtu...«

»Bodite usmiljeni, oče,« je zašepetala Leonora s pridruženim glasom, »prizanesite mi...«

»Povedal ti bom samo tisto, kar je neobhodno potrebno... Benetke so rajale. In ko sem od daleč poslušal to rajanje in mislil na tvojo srečo, otrok moj, sem bil tudi jaz srečen, da, zelo srečen sem bil. Toda s tem čistim veseljem so se izpremešavale druge, nevredne misli... in tu se začne moj zločin... Mislil sem, da se bliža konec zatona rodbine Dandolov... in začutil sem, kako mi sili v glavo pritajeno slavohlepje kakor hlapovi opojnega vina... Bil sem v obednici in okno je bilo odprto... hodil sem po sobi, zdaj gledaje proti cedri, kjer sta se tako rada shajala, zdaj predajaje se vzklikom, ki so se čuli iz Benetk... To je bil najlepši večer v mojem življenju... moj poslednji lepi večer...«

Leonora je prenehala presti.

Z roko si je segla po očeh, ki so jo na njih žgale solze.

Poslednji lepi večer!

O, le preveč res tudi zanjo!...

»Utegnilo je biti okoli pol enajstih,« je nadaljeval Dandolo. »Zdajci sem zaslišal stopinje na vrtu. Najprej sem mislil, da si ti... Stopil sem k oknu in zagledal Altierija.«

Gluh plač se je utrgal Leonori iz grla.

»Da,« je povzel Dandolo, »bil je Altieri. Nisem maral tega človeka. In vedel sem, da me tudi on ne more trpeti. Njegov prihod ob tej uri me je navdal z zlo slutnjo... Vzlic temu sem mu rekel:

»Bodite dobro došli, Altieri.«

Vstopil je, in šele tedaj sem opazil, kako razdejan je njegov obraz in da se utrinjajo bliški iz njegovih črnih oči. Bil je strašno bled in zdelo se mi je, da trepeta.

Dejal mi je:

»Dandolo, prišel sem, ker moram z vami govoriti o važni stvari.«

»Poslušam vas,« sem odvrnil.

»Ne tu...«

»Kje pa?«

»Pojdiva na trg Svetega Marka, pod znožje beneškega leva.«

»Ob tej uri?«

»Da, Dandolo. Ob eni po polnoči vas bom čakal pred levom. Povedati vam še moram, da se utegnejo zgoditi hude reči, če ne pridete...«

»Pridem,« sem mu nato odgovoril.

Potem ni rekel nobene besede več, priklonil se je v slovo in šel. Na vrtu je za trenutek postal, in videl sem, kako se je krčevito stresel, kakor bi ga bil prevzel nenaden bes. Potem se je zagnal skoraj v tek in izgubil...«

Ko je Dandolo prišel v svojem pripovedovanju do tod, je globoko zajel sapo, kakor bi mu govorenje prizadajalo muke.

»Ta čudni obisk,« je nadaljeval čez čas, »ta še bolj čudni sestanek je zbudil v meni zlovesče slutnje. In ko si se vrnila v hišo, potem ko si spremila svojega zaročenca do vrtnih vrat, si me vprašala, zakaj sem tako vznemirljen.«

»Spomnim se, oče,« je pritrdila Leonora in se stresla. »Spomnim se tistega trenutka do najmanjših podrobnosti.«

»Odgovoril sem ti, da sem tako presunjen od veselja nad tvojo srečo.«

»Da, oče, in jaz sem vam rekla, da je tudi meni tako čudno pri duši, kakor bi slutila nekaj hudega...«

Leonora se ni mogla premagati: zaihtela je. Dandolo je povzel:

»Srečen sem, otrok, da še tako dobro pomniš tisti trenutek. Zakaj tako mi boš laglje sledila...«

»Sledim vam, sledim vam, očel!« je vzkliknila Leonora, loveč sapo.

»Torej se tudi spomniš, da sva kramljala do pol ene zjutraj, in potem si šla spat... Takrat sem se spomnil sestanka z Altierijem. Odšel sem z doma in prišel malo po eni na trg Sv. Marka... Altieri me je tam že čakal. On me je prvi zagledal in mi prišel naproti. Potrudil se bom, Leonora, da ti natanko popišem razgovor, ki sva ga takrat imela. Bil je zelo kratek. Sicer se je pa Altieri zdel docela miren. Bilo je, kakor bi ga bila vznemirjenost, ki sem jo prej opazil pri njem, minila tisti mah, ko so utihnile svečanosti. Prijel me je za roko in mi dejal:

»Hvala, da ste prišli, Dandolo. To je dobro znamenje.«

»A zakaj,« sem ga vprašal, »zakaj ste hoteli rajši tu govoriti z menoj kakor pa pri meni doma?«

Altieri se je zmračil in dejal:

»Ker sem se zdel pri vas doma kakor brez uma... ker je bila moja navzočnost... in navzočnost... nekega drugega v vaši hiši... prava grozota...«

»Ne razumem vas, Altieri,« sem kriknil.

»In potem,« je povzel, »ker imam tu v bližini sestanek, ki se bo vršil ali se pa ne bo vršil — kakor se bom pač z vami pogovoril.«

»Če je tako, govorite...«

Altieri se je zamislil za nekaj sekund, ki so se mi zdele cela večnost. Zdajci je pa vprašal:

»Ali je poroka med vašo hčerjo in Rolandom Candianom sklenjena stvar?...«

»Sami veste, Altieri!«

»In je nič ne more preprečiti?«

»Nič, Altieri! Dandoli in Candiani ne prelomijo danih besed.«

»In če vam rečem, da se ta poroka ne more vršiti?«

»Mislim, da me hočete žaliti, Altieri.«

»Ne!... Vprašam vas samo: Ali hočete porabiti svoj vpliv, da se ta poroka ne izvrši?«

»Zakaj? Iz katerega razloga?...«

»Razlogi so postranska stvar... Odgovorite, Dandolo!«

»Nu, odgovorim vam: Ne, Altieri.«

»Torej se bo jutri poroka vršila?«

»Da. Jutri se bosta Leonora Dandolova in Roland Candiano poročila pred beneškimi patrijiji.«

»In ne more nič na svetu omajati tega vašega sklepa?«

»Nič na svetu, Altieri...«

Obstal je, kakor bi bila strela treščila vanj. In jaz, bedak, nisem znal brati v njegovi duši. Nisem razumel, da te ljubi... Mislil sem, da ravna tako iz kakšnih političnih nagibov in da so hoteli poročiti dožvega sina s katero bogatejšo deklico!... In tako sem odgovoril, ko me je Altieri še poslednjič s tresočim se glasom vprašal, ali je to moja poslednja beseda:

»Altieri, še eno besedo o tej stvari, pa bom mislil, da ste mi prizadejali neodpustljivo žalitev.«

Zamolklo je zaklel in brez besede odšel. Jaz pa, gnan ne vem od katere slutnje, sem krenil za njim... Nisem ga izgubil iz oči... In videl sem ga, kako je vstopil... kam?... v palačo kurtizane Imperije!
Dandolo je obmolknil.

Leonora je visela na njegovih ustih, kakor bi čutila, da je v njih ključ neke strašne skrivnosti, in vsa trepečoč čakala.

Čez nekaj časa je Dandolo nadaljeval:

»Dovolj, otrok moj, da se malo zberem. Zakaj še danes, po tolikih letih, se izprašujem, ali sem samo sanjal ali sem pa v resnici prisostvoval strašnemu prizoru... Rekel sem ti, da sem videl, kako je Altieri krenil v Imperijino palačo. Jaz sem prišel tja skoraj ob istem času kakor on. Potrkal sem, ne vedoč prav, kaj počnem... Odprli so mi... In lakej mi je dejal: »Izvolite naprej, gospod Foscari. Samo vas še čakajo...«

Moj plašč mi je deloma zakrival obraz. Lakej me je imel za Foscarija, takratnega velikega inkvizitorja... Ravno sem hotel povedati, da nisem Foscari... Toda vse to se mi je zdelo tako nenavadno, vrhu tega sem bil tako razburjen, da sem molčal in šel za lakejem. Odvedel me je v velik salon in mi dejal:

»Vstopite pri onihle vratih v ozadju... jaz sam ne smem iti dalje...«

Tako sem ostal sam v tisti veliki sobi, ne upajoč se stopiti le korak dalje, sam pri sebi očitajoč si, da sem zlorabil lakejevo zmoto, in da bom priča tajnemu sestanku, ki do njega nisem imel pravice. Toda Altieri je izgovoril tvoje ime in ime Rolanda Candiana! In Altieri je bil tu!... Tako sem ostal, odločen izvedeti, kaj se pripravlja. Stopil sem proti vratom, ki mi jih je pokazal lakej... Toda takrat sem zaslišal na levi bolešno in pridrušeno ječanje... kakor ječanje človeka, ki umira...«

Dušeč se ob strahotah teh spominov je Dandolo iznova prestal.

Leonora bi mu bila najrajši kriknila: Dalje! Dalje!...

Toda tudi sama je bila kakor okamenela, in edino kar je še živelo v njej, je bil občutek groze in strahote.

»To ječanje,« je nadaljeval Dandolo, »to ječanje, ki sem ga slišal na levi, je prihajalo iz sosednje sobe. Bil sem kakor odrevenel. In v meni je vstalo vprašanje, kakšna strahotna skrivnost se odigrava v tej palači.«

Nisem se upal poiskati neznanca, ki je očitno umiral, ne stopiti proti vratom, ki mi jih je pokazal lakej... Z neznansko opreznostjo se mi je naposled posrečilo odpreti vrata. Vsi moji čuti so bili razdraženi, da sem mislil, da mi bo glavo razneslo... Ko sem rahlo odprl vrata, mi je zastor pred njimi zagrinjal pogled v sobo. Privzdignil sem ga, ravno toliko, da sem videl v sobo. In zagledal sem mizo in za njo dva moža in žensko. Ženska je bila kurtizana Imperija; moža sta bila Altieri in Bembo... tisti, ki je pozneje postal škof in kardinal... In zdaj poslušaj, Leonora, kaj so ti ljudje govorili:

»Stvar je čisto enostavna,« je dejal Bembo. »Tule je napisana ovadba; gospa naj jo samo podpiše, vse drugo prevzamem jaz; jaz sam jo bom vrgel v žrelo...«

»Da, da,« je pritrdil Altieri z vročičnim glasom. »Tvoja misel je čudovita, Bembo... Da... morilec je on!... in njega bodo obtožili. In on bo obsojen!«

»Toda,« je mrzlo rekla Imperija, »potem bodo mene klicali pred svet Desetorice?...«

»To ni gotovo,« je vzkliknil Altieri. »Jaz bom s svoje strani že dobro opravil. Ne, ne bodo vas klicali... kar brez strahu podpišite...«

»To je nesporazumljenje,« je tedaj povzel Bembo. »Potrebno je ravno, da gospa pride pred najvišji svet. Potrebno je, da njena izpoved tega človeka za zmerom spravi s poti.«

Dandolo je spet umolknil. Globoko je zasopel in si otrli znoj, ki mu je lil s čela.

Bilo je, kakor da bi spet doživljal ta strašni prizor, ki ga je popisoval.

Dandolo je nadaljeval:

»Ko je Bembo to tako ukazovalno izjavil, se je Imperija uprla in zavpila:

»Pa če nočem podpisati! Če nočem izpovedati!

Videl sem, kako je Altieri krčevito stisnil ročaj bodala.

Toda Bembo mu je pomignil in z zlovesčim mirom dejal:

»V tem primeru bova midva izpovedala. In povedala bova resnico... Krvniku njegova žrtev ne uide, gospa. Vaša glava ali pa njegova... izbirajte!

To rekši je ponudil kurtizani pero.

Še zdaj vidim v duhu to žensko.

Bila je bleda ko smrt, in šele tedaj sem opazil, da sta bila njena desna roka in del lehti okrvavljeni...

Vzela je pero in podpisala!

In razumel sem, da je ta podpis pomenil obsodbo nekega nesrečnega; toda bil sem sto milj daleč od strašne resnice.

Videl sem, kako je Bembo željno pograbil ovadbo in jo spravil v žep.

Zadosti sem vedel; v duhu sem si naslikal ves potek tragedije... Imperija je bila nekoga ubila in nekdo drugi naj poplača ta zločin s svojo glavolo... Tiho sem se splazil nazaj, med tem ko so Bembo, Altieri in Imperija še dalje šepetaje govorili... Najstrašnejše, hčerka moja, ti pa moram še povedati...!

Dandolo je izgovoril te besede s pridruženim glasom in nato spet umolknil, kakor bi mu za ostalo pohajala moč...

Leonora ni rekla besedice.

To ostalo, kar se je njen oče obotavljaval povedati, je le predobro slutila!

Če bi bila ona sama namestu Dandola priča tistemu prizoru, ne bi jasneje vedela, kaj se je potem zgodilo.

Minilo je nekaj tesnobnih minut. Oče in hči sta se bala pogledati drug drugemu v oči.

Naposled je Dandolo z gluhim glasom povzel:

»Vedel sem dovolj... splazil sem se nazaj!... Prišel sem do srede salona... Tedaj mi je pa udarila na uho nova tožba... Ta nesrečnej! Kdo je ta človek, ki je umiral komaj tri korake od mene? Hotel sem za vsako ceno izvedeti, pa če bi me slišali, če bi me zalotili in še mene za-

V 24 URAH

barva, plisirana in kemično čisti obleke, klobuke itd. Skrobi in svetlolika srajce, ovratnike, zapestnice i. t. d. Pere, suši, mouga in lika domače perilo

tovarna JOS. REICH
L J U B L J A N A

bodil! Brez pomišljanja, brez opreznosti, kakor blazen od groze sem stopil na levo in odprl vrata. Zagledal sem se na temnem hodniku; na koncu so bila druga vrata. In od ondod je prihajalo ječanje... Odrinil sem tista vrata in prišel v majhno sobo, ki je bila jarko razsvetljena... Na zidu v ozadju je visela velika slika, in moje oči so tisti mah obviselo na njej. In ona slika, Leonora, je bila prav tale!... Na tleh, v mlaki krvi, je pa hropel neki mož... Sklonil sem se k njemu in spoznal Davilo!... Prijel sem ga za roko. Odprl je oči...

»Davila, ali me slišite?...

»Da, je dihnil.

»Kdo vas je zabodel?...

»Ona!...

»Imperija?...

»Da!... Umi... umiram!...

»Poslušajte, Davila... ali veste, kaj kujejo v sosednji sobi? Ali me slišite?...

»Govorite!...

»Nekemu nesrečnežu hočejo podtekniti, da vas je ubil!...

»Oh!...!

»Slišal sem vse!...

»Komu?...

»Ne vem!...

»Oh! je zahropel Davila, »to se ne sme zgoditi... šel bom... k članom... Sveta!...

»Pravi!... Ali lahko kaj za vas storim?...

»Ne...!

»Obvestil bi vaše ljudi!...

»Ne! Ne!...

»Zakaj ne?...

»Ker bi ona to izvedela... in me... in bi dokončala svoje delo... Pojdite... Oh, pojdite!...

»Z Bogom, Davila!...

»Z Bogom... Pojdite... brž!...

Vstal sem in kakor brez uma zbežal. Pred vrati sem spet zagledal onega lakeja. Imel sem še toliko prisotnosti duha, da sem si zakril

obraz. Spremil me je do hišnih vrat in uro nato sem bil tu... Drugi dan!...

»Drugi dan, oče, je tedaj rekla Leonora s strtim glasom, »je Imperija izpovedala, da je Roland ubil Davilo!...

»Toda Davila! Davila! Ali mar on ni prišel?...

»Da, prišel je!...

»Pa ni ničesar izpovedal?...

»Hotel je govoriti, pa mu je smrt zaprla usta!...

Nastala je minuta zlovesče tišine.

Potem je Leonora vstala.

Počasi je stopila k podobi na zidu.

»O Roland, je rekla z bolestno svečanostjo v glasu, »zakaj je moj oče tako dolgo čakal, preden mi je povedal to strašno resnico?...

»Leonora! Leonora! je kriknil Dandolo. »Ali mar nisi bila že dovolj nesrečna! Ali sem ti smel prizadejati še to gorje! Te stvari sem ti samo zato priznal, ker mi neki glas pravi, da se kmalu ne bova več videla!...

»O, Roland, je šepetala Leonora, »da sem to vedela!... Že zdavnaj bi te bila maščevala... Toda bodi miren, moj ljubi, maščevala te bom! Mož, ki nosim njegovo ime, bo umrl od roke, ki jo zdaj iztezam k tebi v najsvetejši prisegi!...

Po teh besedah se je Leonora vrnila nazaj in se zgrudila v naslanjač.

»Leonora! je zajecjal Dandolo.

Mlada žena si je pokrila obraz z obema rokama.

»Leonora! je spet zajecjal oče.

Prikimala je, v znamenje, da ga posluša.

»Čuj mojo prošnjo, otrok... Ali ne bi hotela zapustiti tega prekletega mesta, kjer te obdajajo sami krvavi spomini!...

»Nikoli, oče! je gluho odgovorila.

»Rotim te... Pojdiva... zapustiva skupaj to mesto... pobegnita bova!...

»Danes še manj kakor prej. Ali mar niste čuli moje pravkaršnje prisage?...

Vstala je in se vzravnila. Pogled nanjo je bil tisti trenutek strašen.

Njen oče je z grozo odstopil!...

»Altieri bo umrl, je rekla s trdim glasom. »Razen... če ga kdo ne posvari!...

Dandolo se je iztrgalo ječanje.

Take kazni za svojo strahopetnost ni pričakoval!...

H U M O R

Nazorno

»Ali je res, da ti je Mirko vrgel rokavico v obraz?«

»Res — samo, da je na žalost pozabil poprej vzeti roko iz nje.«

Predsednika je ugnal

Will Rogers je najznamenitejši šalčivec v New Yorku.

Nekega dne mu reče neki prijatelj:

»Stavim, da ne pripraviš Calvina Coolidgea v dveh minutah do smeha!«

Vedeti morate, da je bil pokojni predsednik Coolidge zelo kratkih besed in se je le redko zasmeljal.

»In jaz stavim, je odgovoril Will, »da ga bom prej kakor v dvajsetih sekundah pripravil do tega!«

Ko so slavnega Willa Rogersa nato pri neki priliki predstavili predsedniku, se je to takole zgodilo. Neki komikov prijatelj je dejal: »Mr. Coolidge, ali vam smem predstaviti gospoda Willa Rogersa?« Tedaj je Will v veliki zadregi ponudil predsedniku roko in rekel: »Oprostite... nisem dobro razumel vašega imena!«

Coolidge se je zasmeljal — in Will je stavo dobil.

Jokai se ženi

Slavni madžarski pisatelj Maurus Jokai se je kot sedemdesetletnik zaročil s sedemnajstletnim dekletom.

Seveda ni manjkalo svaril: »Ali si pomislil, da bo tvoji ženi, kadar boš ti osemdesetletnik, sedem in dvajset let?«

»Če kao svojo ženo resnično ljubi, ga njena starost ne moti, je resno odgovoril Jokai.

Princ Conti

Princu Contiju pripisujejo eno izmed najgalantnejših ljubezenskih priznanj. Nekoč ga je namreč neka dama, ki ji je dvoril, prosila, naj ji pošlje o priliki sliko svoje ljubezni. Princ Conti ji je poslal — zrealo!

*

Nekdo je prosil princa, naj se zavzame zanj pri cesarju, češ, da se zavzame samo nanj in na Boga.

»A ravno midva, je smeje se odgovoril Conti, »imava na dvoru najmanj vpliva.«

*

Ko je bil princ Conti kabinetni šef cesarja Napoleona, je nekega večera nekoliko pozno odhajal z generalom Castelnajem iz cesarjeve spalnice, kjer je moral na glas prebrati več uradnih dokumentov. Zunaj pred vrati sta zagledala dežurnega slugo v globokem snu. Tedaj je princ vzkljknil:

»Poglejte ga! Nesrečnež je očividno prisluškoval!«

Krvno sorodstvo

Havajska kraljica Liliukalani je prišla k angleški kraljici Viktoriji v goste. V razgovoru je temnopolta dama nenadoma vprašala:

»Ali veste, Veličanstvo, da sva v krvnem sorodstvu?«

Častitljiva angleška kraljica se je nemalo začudila.

»Kako neki?« je vprašala.

»Moj ded, je odgovorila Liliukalani, »je požrl vašega kapitana Granta.«

Preseljevanje duš

»Ti ne veruješ v preseljevanje duš? Jaz pa! Prav gotovo sem moral biti poprej osel.«

»Zakaj?«

»Ali si mar že pozabil, da sem ti prejšnji mesec posodil sto dinarjev?«

Profesorske

Profesor Učenjakovič je povabljen na večerjo. Zdajci seže v desni telovnikov žep po uro. Ure ni.

»O jej, vzkljkn profesor Učenjakovič, »spet sem uro doma pozabil.«

Nato seže v levi prsni žep, najde tam svojo uro, jo potegne ven, pogleda nanjo in olajšano vzkljknje:

»Hvala Bogu, še imam časa, da skočim domov ponjo!«

*

Pleplem je profesor psihologije. Zadnjič sreča doktorico, ki je bila nekoč njegova učenka. Pa je ne spozna.

»O, gospod profesor, zažvrgoli damica, »kaj se me res nič več ne spomnete? Premislite malo! Jaz sem tista, ki ste jo nekoč hoteli za ženo!«

Profesor Pleplem damo pogleda, se zamisli in vpraša naposled, kakor v sanjah:

»Nu, pa sem vas takrat vzel?«

Škotske

»Samo pri Mc Phersonu si ne izposojate denarja! Ta bi vas odrl! Pozimi računa 50, poleti pa 60 odstotkov obresti.«

»Zakaj pa ta razlika?«

»Pravi, da zato, ker so poleti dnevi daljši.«

*

Pravijo, da Škoti ozdravijo od jecljanja, če govore telefonično z Ameriko.

*

Ko je ležal Sandy na smrtni postelji, je še enkrat zbral okoli sebe svojo družino. Vsi so napeto čakali, kaj jim bo povedal v poslednje slovo.

Tedaj je Sandy z izmučenim glasom dejal:

»Da mi ne boste dali nosačem več napitnine kakor deset pennyjev!«

*

»Kaj, psa čuvaja ste prodali?«

»Počemu nam pa bo? Kadar zaslišiva z ženo kakšen sumljiv šum, začneva kar sama lajati, da prestrašiva tatove — zraven pa prihraniva pasji davek.«

Kaj prinaša Metro Goldwyn

IZPOSOJAMO

 plošče, gramofone,
radio-aparate

„SLAGER“

 Aleksandrova cesta 4. (prehod palače
„Viktoria“)

Po ukinitvi zakona o kontingentiranju filmov ni več razloga, da bi Američani ne prinašali svojih filmov na naš trg. Po kratkih dneh priprav za svoje poslovanje so pričele poslovavnice ameriških filmskih podjetij spet z rednim izposojanjem filmov. V najbližnji bodočnosti bomo torej že imeli na sporedu kakšen velik ameriški zvočni film.

V obvestilo čitateljem naj navedemo nekaj podatkov o filmih, ki nam jih prinese Metro Goldwyn Mayer. Filmi te produkcije se vselej odlikujejo z visoko kvaliteto, s priljubljenimi igralkami in igralci. Vsebinsko so zelo zanimivi in nikakor ne plehki. V splošnem bodo Metro-Goldwyn-Mayerjevi filmi, ki pridejo k nam, izdelani v nemškem jeziku, le nekaj jih bo angleških.

V prvi vrsti omenjamo film »Tazana« (Gospodar pragozda), ki je izdelan po motivih romana z istim imenom. Film je delo režiserja W. S. van Dyka, ki je ustvaritelj znanih filmov »Bele sence«, »Trader Horn« in »Kubanska ljubavna pesem«. Vsi posnetki za »Tazana« so napravljeni v Afriki v bližini Albertovega jezera. Posnetki divjih zveri so v tem filmu prav gotovo zanimivejši in senzacionalnejši od onih iz »Trader Horna«. Glavno vlogo igra svetovni prvak v plavanju Johnny Weissmüller v družbi Maureen O' Sullivanove.

Greta Garbo se nam bo pokazala v dveh filmih. Prvi ima naslov »Suzana Lenox«; partner »božanske Grete« je pa priljubljeni ameriški filmski igralec Clark Gable. V drugem filmu, ki se imenuje »Mata Hari«, igra Greta Garbo vlogo znane plesalke in vohunke. Oba filma sta žela po vsej Evropi sijajne uspehe.

»Titanic« je naslov filma, ki prekaša s svojimi nad vse uspehi in vratolomnimi letalskimi predvajaji vse, kar je kdaj ustvarila človeška drznost. Glavne vloge imajo Clark Gable, Wallace Beery in Dorothy Jordan.

Zelo zanimiv je film »Ersène Lupin« (kralj vlomilcev). Vsebina je lahka, vendar preprežena z duhovitimi prigodami in zabavnimi dogodivljaji. Čeprav ne rešuje film težkih problemov, je vendar najmanj tako zabaven kakor najboljši detektivski roman. Glavni vlogi igrata John in Lionel Barrymore, ki sta se s tem filmom občinstvu bolj priljubila ko kdaj prej.

Film »Tommy boy« nam nazorno pokaže kako požrtvovalno in zvesto služi konj človeku, ki pa ne zna dovolj ceniti njegove zvestobe in požrtvovalnosti, temveč ga pogosto z nehvaležnostjo nagradi za njegovo koristno službo. Po mnenju svetovnega tiska spada ta film med najboljše, kar so jih napravili v poslednjem času. Obdelan je na popolnoma svojevrsten nov način, misel sama je prepričevalno izražena, poleg tega pa ne manjka senzacionalnih dogodkov. Glavne vloge imajo Clark Gable, Madge Evans in konj Tommy boy.

Predlanskim so odkrili v Ameriki novega filmskega zvezdnika fantka Jackieja Cooperja. Že s prvim filmom si je osvojil vse ameriško občinstvo, s filmoma »Mamičin junak« in »Šampion« pa še evropsko. Posebnost dečkove igre je, da je povsem

naraven in ume občinstvo ugani in razveseljevati še bolj kakor nekoč Jackie Coogan.

»Greh gospe Claudetove« je vsebinsko globok. Je to povest

la družbo Clark Gable. Oba filma se odlikujeta z dobro vsebino, razkošnimi toaletami in opremo, zlasti pa s sijajno igro Joane Crawfordove in njenih partnerjev

Greta Garbo in Ramon Novarro

(Foto MGM)

mlade matere, ki rodi nezakonskega fantiča, ki jo zapro zaradi nesrečnega slučaja v ječo, ki zataji svojemu lastnemu otroku sebe in pravi, da mu je mati umrla, samo da bi ga obvarovala sramote. Za svojega sina žrtvuje vse. Šola ga za zdravnika, a ker ji primanjkuje sredstev, postane celo prostitutka. Helen Hayes, ki igra z največjo dovršenostjo vlogo matere, je dobila za to svojo igro lani prvo nagrado »Ameriške filmske akademije«.

Joane Crawfordovo bomo videli v dveh filmih: »Poslednji korak« in »Milijonarjeva prijateljica«. V prvem sta ji partnerja Robert Montgomery in Nils Asther, v drugem ji de-

Buster Keaton nas bo razveselil z dvema velikima komedijama: »Za ljubezen ni zdravila« in »Buster, narodov dobrotnik«. Oba filma sta polna najneverjetnejših zapletljajev in najsmešnejših prizorov.

Marija Dresslerjeva igra glavno vlogo v filmu »Ema«. Ta film bo navdušil vsakogar, ki ima le še trohico občutka. V vsakem oziru je film »Ema« popolnoma uspel in so ga po vsej Evropi sprejeli z navdušenjem.

V glavnem so to filmi, ki nam jih prinese Metro Goldwyn Mayer. Vsekako se pa nadejamo še novih presenečenj, ki jih bomo čitateljem o pravem času zaupali.

V znamenju križa

Številke, ki govorijo

Za Paramountov zvočni film »V znamenju križa«, ki ga je izdelal Cecil B. de Mille, so porabili 250.000 metrov filmskega negativna.

Pri tem filmu, ki nam kaže čase Neronovega vladanja in preganjanja kristjanov, je sodelovalo več ko 7500 statistov.

Troški za izgotovitev filma »V znamenju križa« znašajo 2 milijona dolarjev (130 milijonov dinarjev).

6000 posnetkov (kopij) antičnih okraskov in okoli 1500 kovinastih delov telesne opreme in orožja so izdelali v tovarni, ki jo je Paramount nalašč zgradil za ta film.

V veličastnih cirkuških prizorih tega filma bomo videli 12 levov in 18 levinj.

Štirje zvezdniki v tem filmu so štiri različnih narodnosti. Charles Laughton, ki igra Nerona, je Anglež,

Zabava v odlični rimski hiši (iz filma »V znamenju križa«)

Elissa Landi, mlada kristjanka Mercia, je Italijanka, rojena Francozinja je Claudette Colbert, ki igra vlogo cesarice Poppaeje, Frederic March, ki podaja rimskega prefekta Marka Superba, je pa po rodu Američan.

Film »V znamenju križa« je prvi monumentalni zvočni film, ki se peča z versko-zgodovinskimi problemom.

Med 58 filmi, ki jih je Cecil B. de Mille doslej napravil, so trije s svetovnim slovesom, ki jim je temelj svetopisemska ali versko-zgodovinska vsebina: »Deset božjih zapovedi«, »Kralj kraljev« in zdaj »V znamenju križa«.

Prvi prizori, ki so jih snemali za film »V znamenju križa«, se odigravajo na zelo obljudeni rimski cesti v 64. letu po Kr. r. Pri teh prizorih je sodelovalo približno 200 ljudi, ki so predstavljali tele tipe: 10 Rimljanov, 10 Rimljank, 2 pekovska pomočnika, 1 vinotrčca, 2 tržarja, 2 bogata Rimljana, 8 slov, 4 oklicevalce, 1 nosilničarja, 4 črne sužnje, 5 Grkov, 5 Grkinj, 7 Egipčank in 5 Egipčanov, 5 sirskih deklet, 4 rimske senatorje, 5 rimskih patricijev, 5 rimskih gospa, 3 pretorijance, 5 belih sužnje, 2 črni sužnji, 9 rimskih otrok, 1 mater z otrokom, 1 dečka, ki hodi po rokah, in 94 raznih rimskih počestnih tipov.

Za vlogo mlade kristjanke Marcije se je pulilo 476 igralk pri Cecilu B. de Millu. Napravili so 114 poskusnih posnetkov, dokler ni Elisse Landi doletela sreča, da je smela igrati glavno žensko vlogo.

Obleka, ki jo je morala nositi Claudette Colbert kot cesarica Poppaea, je tehtala celih 15 kg in je bila nankana iz drobne srebrne žice. Ker je morala Poppaea stati skoraj pri vseh prizorih, ki jih je igrala v družbi cesarja Nerona, ji je režiser de Mille dovolil, da se je po vsaki uri filmanja 15 minut odpočila.

Kalvarija ljubezni

Roman iz naših dni. — Napisal P. R.

20. nadaljevanje

In otrok je v svojem nedolžnem otroškem srcu, polnem ljubezni, vzkliknil:

»O, gotovo ga nič več tako ne ljubiš, ker je bolan... ker trpi... In vendar tega ni sam kriv! In nesrečnež je otožno ponovil za njo:
»In vendar ni sam kriv!«

In tedaj se je Ljudmila premagana sklonila k njemu in njene mrzle in blede ustnice so se bežno doteknile Cirilovega čela in lic. Nesrečnež je zadržal, potem se je pa zdela, kakor bi se bil globoko zamislil...

Že drugi dan potem, ko je Ciril prišel iz sanatorija, je Ljudmila zvesta sklepu, ki se je bila zanj odločila in ga sporočila Horvinu, šla k nekemu kirurgu.

»Gospod doktor,« je dejala, ne da bi se mu bila predstavila, »neki moj znanec z dežele je lani tako nesrečno padel, da ga je od takrat neprestano glava bolela. Šel je v bolnico, tam so mu pa povedali, naj poizvem pri katerem znamenitem kirurgu, pod kakšnimi pogoji bi napravil to operacijo. Zato sem danes prišla k vam.«

Zdravnik je preceñil troške za tako operacijo na petnajst sto kron. In ker ni Ljudmila ničesar marala Horvinu ostati dolžna, si je rekla sama pri sebi:

»Plačala mu bom petnajst sto kron... in pet sto kron za oskrbo... to dá dva tisoč kron.«

Dva tisoč kron — to je bilo pol zapuščine njene pokojne matere... pol vsote, ki jo je prinesla Cirilu za dočo. Tega bornega prihranka se Milavčeva doslej nista nikoli doteknila. Kupila sta zanj državne papirje, ki so dajali skromno rento. Od te rente si je dala Ljudmila izplačati dva tisoč kron, da poravná dolg, ki jo je tako težil. In potem je denar brez odloga poslala dr. Horvinu v priporočenem pismu.

Ljudmila zdaj ni več mislila na kirurga. Preveč je imela skrbi z drugimi rečmi.

Kako bo poslej zmožla sredstva za gospodinjstvo in življenje?

Železniška družba ji bo sicer morala izplačati odškodnino zaradi Cirilove nesreče. Toda ali bo ta odškodnina tolikšna, da bo mogla vso družino pre-

živiti? Ostalo ji je nekaj malega več ko dva tisoč kron v banki in prav toliko v Cirilovi pisalni mizi... To je bilo vse premoženje... Dolgo se s tem ne bo dalo živeti.

Morala si bo poiskati drugo stanovanje. Zdaj sta plačevala zanj tri sto kron za četrtoletje. Morala se bo ogledati za čim manjšim, ki ne bo tako drago. Razen tega bo morala odpustiti Marijano. Kot deklet je bila Ljudmila vajena dela, zato je ni bilo strah, da bo morala zdaj spet prijeti zanj. Smilila se ji je le stara krščevica, ki ji je bila tako srčno vdana. Toda kaj hoče!

Zvečer je ostala dalj časa pokoncu in šivala obleke za otroka. Vse okoli nje je bilo tiho in pokojno. Boža, Marko in Ciril so že spali.

Od časa do časa je odložila delo in iznenada se ji je ihtenje utrgalo iz grla. Podprla si je čelo z rokami in se spustila v jok... Jokala je nad izgubljenimi nadami... nad porušeno srečo... nad stritimi življenjem. Brezdanji obup ji je v takih trenutkih napolnil dušo.

In premišljala je, kako drugače bi vse bilo, vzlic strašni nesreči, ki je zadela njenega moža, če bi še imela zaupanje v Cirila.

Tako so minevali dnevi in tedni. Njena lica so venela, v čelo so se ji rezale brazde in temni obroči pod očmi so postajali čedalje večji. Zgodilo se ji je, da jo je prijela nenadna slabost, da se ji je zvrtilo v glavi... In potem jo je nekega dne... vrhu vse te žalosti, vrhu vsega tega obupa prevzel še nov strah. Marko je spet zbolel.

Poklicala je zdravnika, ki ga je že prej zdravil. Dolgo ga je preiskoval. Ko je bil s pregledom gotov, se je njegovo čelo nabralo v težke gube.

»Gospa,« je rekel z resnim glasom, »deček še zmerom boleha za črevesnim vnetjem. Mislim sicer, da ne bo nič nevarnega, toda le tedaj, če se boste vestno držali mojih nasvetov. Če bi bil deček močan in imel dobro kri, ne bi bilo nič hudega. Na žalost pa to ni. Slabokrvn je. Naj vas ne premoti, da je na zunaj videti čvrst in zdrav. Če ne boste pazili nanj, lahko pride v poznejših letih do komplikacij, ki bi utegnile postati usodne.

Zato je nujno potrebno, da se preosnovi ves

njegov organizem. Najboljše sredstvo za to je rezek gorski zrak... recimo v Švici. Vrhu tega bi vam priporočil, da dobro pazite na higijeno, da ga hranite največ z mlekom in lahko hrano. In vsak dan dvakrat kopel...«

Mlada žena je vztrepetala. Obraz sta ji prešinila žalost in strah. In obupno je odgovorila:

»Gospod doktor, to bo težko, če ne nemogoče...«

»In vendar je neobhodno potrebno, gospa.«

Njegov glas je postal še resnejši. Ljudmila je sklonila glavo.

»Če je tako, bom vse poskusila...«

Toda doktor je povzel:

»Ne mislite, gospa, da bi zadoščalo, če bi ga poslali samo za nekaj tednov ali mesecev v gore. Planinski zrak bo njegov organizem popraviš šele tedaj, če bo prebil v hribih leta in leta.«

Zdravnik se je poslovil. Mlada žena ga je spremlila do vrat. Ko se je vrnila v sobo, so se lesketale solze na njenih očeh. Vzela je otroka v naročje in ga krčevito stisnila k sebi.

»O Bog,« je zašepetala z glasom brezdanjega obupa, »kako naj to napravim?«

Da bi šla v Švico, še misliti ni smela. Morala bi tam dobiti kakšno službo, da preživi moža in otroka. A kako naj dobi službo, ko še nikoli ni bila tam?

Zdajci jo je pa prešinila neka misel. Spomnila se je romantičnega doživljanja, ki se je pripetil pred kakimi desetimi leti njeni prijateljici iz otroških let. Milena Kovačičeva ji je bilo ime. Ko je neko poletje potovala s svojima roditeljema po severni Švici, se je zagledal vanjo sin nekega hotelirja v Samadenu, kjer so se nastanili. Mladi mož ni dolgo prikriival lepi Slovenki svoja čustva, in tudi Milena ni ostala neobčutljiva do simpatičnega mladeniča. Idila se je nadaljevala še potem, ko se je Milena vrnila domov. Pisala sta si pisma. In naposled sta se poročila.

Milena Kovačičeva je odpotovala v Samaden in se za stalno preselila tja. Njen mož je bil med tem prevzel od očeta hotel — in od tistih dob ni Ljudmila dobila od svoje nekdanje prijateljice nobenih vesti več.

Sodni izvedenec

Nadaljevanje s 4. strani

na tako pograbilo, da mu je skočil za vrat in ga zadavil. Tako nekako se je menda zgodilo.«

»Da. In ker naš zakon tudi velikega razburjenja ne prizna za olajševalno okolščino, razen če obtoženec res ni v oblasti svojih čutov, je Allan s precejšnjo gotovostjo čakal električni stol. Zakaj, čeprav je zagovornik, kakor skoraj zmerom v takih primerih, skušal dokazati, da je bil obtoženec v trenutku umora iz uma, je bila vendarle za to potrebna še izpoved zdravniškega izvedenca. In to je bilo v tem procesu posebno težko dobiti...«

»... ker Allan ni hotel izdati imena edine priče, žene, ki je pri njem stanovala,« je pripomnil Norton. »Saj sem takrat sam vodil proces in se še spomnim, da sem ga venomer opozarjal, da si bo s tolikšno trdovratnostjo napravil edino nado na ugoden izid procesa.«

»Trdovratnostjo?« je zategnil Brand. »Nu, prav, imenujmo jo tako, čeprav bi lahko rekli tudi z viteštvom. Nekako je prodrlo v javnost, da gre za neko damo iz dobre rodbine, ki bi bil njen sloves za zmerom uničen, če bi se izvedelo njeno ime. Toda Allan

jo je bil, preden se je javil policiji, poslal proč, in policija je ni mogla najti.«

»Da,« se je spomnil Norton, »celo njegov zagovornik ga je rotil, naj vendar pove ime te žene, da jo bodo lahko povabili kot pričo in da bo natančneje popisala njegovo duševno stanje v onem usodnem trenutku. To bi bila najlepša priložnost, da se sodni izvedenec prepriča o obtoženčevi nerazsodnosti.«

»Takrat sem bil ravno jaz sodni izvedenec za zdravniške reči,« je povzel Brand. »Človek z leti proti takim stvarim otopi; vem le to, da obtoženec s svojo trdovratnostjo, ko ni hotel izdati priče, name ni napravil posebnega vtisa; njegovo ravnanje se mi je zdela kvečjemu neodpustljiva neumnost. Vrhu tega sem si dejal, da Allan tudi če se mu dokaže nerazsodnost, kazni ne uide; mož je bil po moji sodbi kriv in vreden kazni.«

»In vendar so ga ravno na podlagi vaše izpovedi...« ga je začudeno presekala Norton.

»Tako boste videli,« je Brand spet povzel. »Že prvi dan so bile manj važne priče, ki jih je zagovornik povabil, odpravljen; drugi dan je imelo priti na vrsto moje izvedensko mnenje, nato zagovor toženca in zagovornika, popoldne se je pa pričakova-

la razsodba. Tako sem sedel proti večeru doma, da napravim na podlagi zapisnikov svoje poročilo, ki sem ga imel drugo popoldne prečitati. Čisto nepričakovano me je pa tedaj nekaj zmotilo pri delu: najavili so mi obisk neke mlade dame. Bila je moja hči!«

»Kaj imate otroke?« se je začudil Norton. »Mislil sem, da ste čisto sami.«

»Da, hčerko imam,« se je Brand nasmehnil predse. Potem se je pa spet zresnil: »Nekaj mesecev poprej sva imela spor, ki bi naju mogel za zmerom ločiti. Zaljubila se je bila v nekega moža, ki je imel svojo ženo neozdravljivo bolno v nekem sanatoriju; utegnila je živeti še več let, mož se pa ni hotel dati od nje ločiti, ker se mu je preveč smilila. In tako me je moja hči prosila pristanka za zvezo, ki je nisem mogel odobravati. Mogoče... če bi takrat moja žena še živeela... Naj že bo kakor hoče, otrok je še tisti večer zapustil mojo hišo, ne da bi bil jaz le vprašan po imenu moža.«

»In ta mož je bil...?«

»Da, Allan,« je prikimal Brand. Stvar se je bila natanko tako odigrala, kakor jo je Allan popisal pred sodiščem, samo da mu je morala, preden se je šel javit policiji, priseči, da ne bo prišla pričati zanj. Norton, moj otrok, moj edini otrok je klečal

pred menoj na kolenih in me zaklinjal, naj rešim moža, ki brez njega ne more živeti! Ne, ni ga nashkala kot nerazsodnega; samo z njegovo ljubeznijo do nje, z njuno veliko ljubeznijo se je zagovarjala pred mojimi očitki. Kaj bi jaz sam storil, me je vprašala, če bi kdo tako nesramno in podlo razžalil bitje, ki bi mi pomenilo vse v življenju? Nisem ji vedel odgovoriti; star človek sem. Toda videl sem, da je sreča mojega otroka...«

»Pomagali ste mu?« je napeto vprašal Norton.

»Da, pomagal sem mu. Drugi dan sem izpovedal pred sodiščem, da Allan prav gotovo ni bil v zmislu zakona razsoden, ker je bil preveč razburjen; da noče izdati svoje edine priče in si tako na najzanesljivejši način rešiti življenja, je za to najboljši dokaz. Moj mlajši tovariš, ki je prav tako imel podati svojo sodbo, se mi je, morda sam pri sebi začuden, popolnoma pridružil. In po oprostilni razsodbi sem dal svoji praksi slovo; kot sodni izvedenec nisem bil več za rabo.«

»In vaša hči?...«

»Se je poročila z Allanom, ko mu je njegova prva žena umrla; kupila sta si hišo in posestvo v gorah. In glejte, Norton, njuna sreča je bila črna, za katero sem bil naprodaj!«

Močnata jajčna jedila

Piše Nuša

Ob nedeljah ali ko imamo goste, serviramo po mesni jedi sladke jajčne narastke. Cenejši so od torte, boljše nas nasitijo in ne dajo mnogo dela.

Rižev narastek

¾ kg opranega riža kuhamo v litru mleka 10 minut, nato ga odstavimo in pustimo, da se ohladi. Ko je ohlajen, denemo vanj 6 rumenjakov, 12 dkg sladkorne sipe, 10 dkg rozin, 5 dkg sirovega masla, drobno seseklano limonovo lupino in ščepec soli. Mešamo toliko časa, dokler se ne speni (15 minut), nato pridenemo trd sneg iz 6 beljakov in ga narahlo zamešamo. Model ali pekač namažemo z maslom, potresemo s finimi žemljevinimi drobtinami, vanj stresemo riž in počemo ¾ ure v srednje vroči pečici. Narastek lahko napravimo tudi tako, da denemo v pekač samo polovico riža, potresemo s pol kg nastrganih, s sladkorjem potresenih jabolčk, in na to položimo še drugo polovico riža. Narastek serviramo gorak s šodojem.

(Za 6 oseb brez šodoja 20 Din.)

Šodó (chaudeau, »šató«)

¼ l belega vina, 3 žlice vode, 7 rumenjakov, 15 dkg sladkorne sipe in nekoliko limonovih lupin tepemo s šibico še mrzlo na gorkem štedilniku toliko časa, da se speni, potem od-

stavimo ter še toplega serviramo k narastkom. (Ostale beljake uporabimo za fino pecivo ali za sneg.)

(Za 6 oseb stane 10 Din.)

Narastek iz pšeničnega zdroba

¾ kg pšeničnega zdroba zakuhamo v 1½ litra vrelega mleka, počasi mešamo in pustimo 15 minut na mirnem ognju vreti. Potem zdrob odstavimo in ga pustimo ohladiti. Sedaj pridenemo 6 rumenjakov, 4 dkg sirovega masla, 12 dkg sladkorne sipe, 12 dkg opranih rozin, nekoliko limonove lupine in ščepec soli. Vse mešamo toliko časa, da postane zdrob gladek in se peni. K temu pridamo sneg iz 6 beljakov, stresemo v pekač, ki je pomazan z maslom in potresen s finimi drobtinami. Pečemo v srednje vroči pečici ¾ ure. Serviramo gorak kot samostojno jed, lahko pa tudi k temu narastku serviramo šodó. (Zelo priporočljiv za bolnike ali otroke, lahka jed!)

(Za 6 oseb stane 20 Din, brez šodoja.)

Narastek iz moke

Vzamemo ¾ kg bele presejane moke, 6 rumenjakov, 5 dkg sirovega masla, 1/8 litra smetane, 12 dkg sladkorne sipe, nekoliko limonovih lupin, ščepec soli, ½ litra mleka (v moko pomešamo 1 pecivni prašek) in napravimo testo, ki ga tepemo toliko časa, da se pokažejo mehurčki. Nato

pridamo še trd sneg iz 6 beljakov, narahlo zamešamo in polovico testa stresemo v pekač, pomazan z maslom in z drobtinami potresen, namažemo z marmelado in pokrijemo z drugo polovico testa. Pečemo ga ¾ ure, potresemo z vanilijevim sladkorjem, zrežemo na lepe rezine in serviramo gorkega s šodojem ali brez njega.

(Za 6 oseb stane 20 Din.)

Narastek iz žemljic

¾ kg svežih žemljic ali belega kruha močimo 5 minut v vodi, nato žemlje dobro ožmemo in pridamo 5 rumenjakov, 4 dkg sirovega masla, pecivni prašek, 12 dkg sladkorne sipe, 17 dkg bele moke, malo limonovih lupin, 12 dkg opranih rozin, ščepec soli in napravimo gladko testo. ¾ ure ga mešamo, da se speni, nato dodamo trd sneg iz 5 beljakov, narahlo vse zamešamo in polovico testa denemo v pomazan pekač, namažemo z marmelado in pokrijemo z drugo polovico testa ter pečemo ¾ ure. Pečeni narastek potresemo z vanilijevim sladkorjem in serviramo gorkega.

(Za 6 oseb 20 Din.)

Če še ne veš

Kopalne kadi iz einka očistimo z raztopino štirih čaš vode, pol čaše žveplene kisline in nekoliko olja. V

tej mešanici omočimo belo krpo, jo potresemo s prav drobnim peskom in otaremo kad prav temeljito, ne da bi se zmes strčila. Z žaganjem in španskim belilom kad dodobra obrišemo.

Emajlirane lonce, s prismojenimi ostanki jedi napolnimo z vodo, ki ji pridenemo veliko žlico klorovega apna. Če to raztopino četrt ure kuhamo, se dado ostanki jedi brez truda odstraniti.

Vrvee pri zavesah in rolojih se ne strgajo tako hitro, če jih večkrat na leto dobro otremo s krpo, ki smo jo namočili v olju.

Jutranja telovadba za lenobe

To je huda beseda, če ti rečem lenoba, sicer pa, če ti je ljubše, ti rečem, da ti primanjkuje energije. Saj je v stvari isto!

Težko te je pripraviti, mlado dekle ali žena, da bi začela dan z malo telovadbe. Tisoč mogočih in nemogočih izgovorov mi zabrusiš v zobe, samo da se temu izogneš. Vendar je jutranja gimnastika posebno za one, ki posedajo v pisarnah in tovarnah, ogromne važnosti. Gospodinja, ki ima itak mnogo skrbi in je povrh še brez služkinje, se dovolj razgiblje, da ji kri redno kroži. Vse druge žene in dekleta morajo na vsak način s telovadbo poskrbeti za prožnost svojega telesa. S tem se utrjujejo in spravijo kri v pravilni obtok.

Tisti, ki jim primanjkuje energije, in lenuhi lahko opravijo to jutranjo telovadbo kar v postelji, ko se zbuje. Sijajno, kaj? Najprej se zleknejo tako, da dosežejo s prsti na nogah spodnji rob, z rokami pa zgornji rob postelje. Pri tem stalno naprezajo in popuščajo mišice. Zgornji život dvignejo, ne da bi se uprle, ker je treba pri tem roke držati naprej in jih prislone s prsti ob stegno potegniti do gležnjev, kakor po šivu hlač. Tako dviganje poskušajte sprva petkrat in ga stopnjujte do dvajsetkrat. Zdaj pa noge! Trdo se vlezite na hrbet in dvigajte nogi, dokler ne štrlita kakor sveči v zrak. Tudi tu poskušajte sprva petkrat in vsak dan stopnjujte. S tem pridobite silno prožnost, pa se vam že po kratkem treningu posreči, da prevržete noge, ne da bi jih krčile do zgornjega posteljnega roba.

Da si ojačite trebušne mišice, morate trdno ležati na hrbtu, s sklenjenimi in dvignjenimi nogami pa poskusite krožiti. To kroženje je zelo naporno in stopnjujte le počasi število zračnih krogov. Temu sledi, tako rekoč za oddih, veslanje. Sede delate veslaške kretnje. Za začetek je dovolj, če si domišljate, da preveslate majhen ribnik počez. Kesneje pa le okoli in okoli ribnika! Bo že šlo!

Spet noge. V duhu sedimo na kolesu in se peljemo po Aleksandrov gor in dol. Sčasoma bo šlo že do Št. Vida. Zračne pedale je treba krepko goniti, sprva počasi, potem pa hitreje.

Pri vseh teh vajah, ki jih opravimo brez napora in brez kdovekakšne porabe energije, si niti v svesti nismo, da smo že pred začetim dnevnim delom storili svojemu telesu mnogo dobrega. Kdor nima te lepe navade, da spi pri odprtem oknu, se mu bo sila prilaglo, če ga pri tej telovadbi odpre.

Muhasta moda

Osnovno pravilo letošnje mode je: skromen in preprost videz. To se izraža že v kroju, v blagu in h koncu v mirnih barvah. Najbolj priljubljene so naravne barve, bž, sivo in modro v vseh odtenkih. Tudi groba tkanina je moderna. Toda nepričakovano gospo modo nekaj piči in že se pojavi pri sicer tako skromnih oblikah in barvah nekaj bizarnega. Prešmentana razposajenka je postala ta dobra gospa.

To dobro vidimo na našem desnem liku. Leva obleka je iz grobe volne-

ne tkanine bež barve. Kroj je povsem skromen, samo ozek trak okoli izreza ga poživlja. Kep, ki ga ogrneš čez rame, te napravi nekam podjetno, če ne predrzno. Kratki rokavčki so nekoliko nabrani. Blago je iz škotske volne, kocke so rjave, rumene in pomarančaste. Čepica je iz iste tkanine.

Tudi popotna obleka kaže, da ji je poleg vse skromnosti za nameček nekaj živega — predrznega. Desni kostum je iz močne sive diagonalno črtaste tkanine, povsem skromen, za-

pet na dva gumba in v životu stisnjen s sivim pasom iz usnja. Preseneti nas kratka živahna pelerinica, ki je sivo, zeleno in črno kockasta. Spreddaj je gladka kakor ovratnik nune, ob vratu se pa steka v oprijemajoč stoječ ovratnik. Zada se zapenja na tri živo zelene gumbice iz galalita.

Komplet v naravni barvi na levi je iz grobega platna. Na ovratniku in zapestnicah so prešivi iz debelega enakobaravnega sukanca. Da ne vpliva preveč pusto, oblečemo pod jopičo ovratnik iz rdeče volne.

Pripis

Sličica

Ljuba Lea,

Ceprav imam strašnega mačka, ti moram vendarle koj pisati. Prišli smo šele ob petih zjutraj domov, in še zdaj mi brne po glavi takti fokstrot in jave.

Draga prijateljica, ne moreš si misliti, kako sem srečna, kadar se spominim preplesane noči! Ta Fred je čudovit deček, švedski lepoteč s sinjimi očmi in plavimi lasmi. Rodil se je baje v Stockholmu, njegov oče je pa bankir v New Yorku. To bi bila partija! Toda zasnubil me ni. Ceprav sem mu na mamino spodbudo govorila o sijajnih papanovih dohodkih, o maminem posestvu in o avtomobilu, ki smo ga kupili pretekli teden. Fred ni do petih zjutraj niti z besedico omenil, da sem mu všeč, da je vame zaljubljen, čeprav je preplesal z menoj vso noč skoraj do belega dne. Ali ni to višek predrznosti?

Poljublja te tvoja prijateljica

Marion.

Pripis. Gotovo te zanima, katero obleko sem imela? Izposodila sem si od sestre tete Roze njeno novo višnjevo toaleta, žena strica Viktorja mi je pa posodila za to noč svoje plesne čevlječke in svilnate nogavice. Zapestnico sem si pa v poslednjem trenutku izposodila od tete Zofije. Saj ni treba posebej pripovedovati, da gre papanu zadnje čase zelo slabo. Mamino posestvo in avto sta kajpak tudi samo v domišljiji. Če bi Fred to vedel!

Dragi prijatelj,

Moram ti brez odloga sporočiti svoj najnovejši doživljaj, ki mi bo ostal večno zapisan v spominu. Še zdaj mi brne v ušesih ognjeviti takti jave in kadar zaprem oči, zagledam in duhu pred seboj prelestno postavo Marione. Ne vem, kaj naj bi najbolj na njej občudoval: njeno lepoto, njen vroči temperament ali pa njen sijajni gmotni položaj. Marion je namreč hči silno bogatega industrijca. Že zapestni-

ca na njeni lepo oblikovani roki je vredna nekaj tisočakov. Tudi svoj avto imajo in za dediščino se ji razen tega obeta velikansko posestvo.

Plesal sem z njo do jutra. Moje angleški zveneče ime in pa to, da sem svojega očeta s čudovito iznajdljivostjo povzdignil v bankirja v New Yorku, ni moglo zgrešiti vtisa nanjo.

Skratka, jaz, beraško plačani uradnik, sem si izvojeval eno izmed najlepših in najbogatejših deklic v vsem mestu, držal sem jo v rokah in jo stiskal k sebi.

Pozdravlja te tvoj prijatelj

Fred.

Pripis. Morda te bo zanimalo, da sem si izposodil frak od nekega prijatelja, srajco mi je dal moj brat, lakaste čevlje mi je pa za to noč prepustil neki igralec. Če bi Marion to vedela!

Devetletna dirigentka

Čudežno dete s posebno nadarjenostjo za glasbo je devetletna Marjetica Hajfec, ki je nedavno z velikim uspehom zdirigirala dva koncerta v Moskvi. To malo dekletce je stalo povsem mirno in resnobno za svojim primerno vzvišenim dirigentskim pultom in brezhibno vodilo ves ogromni moskovski filharmonični orkester. Marjetica je doma iz Leningrada, kjer je že s šest in pol leti v ožjem krogu dirigirala manjše orkestre. Godbeniki filharmoničnega orkestra so se hoteli sprva z malo dirigentko pošaliti. Ko je pa že pri prvih skušnjah delila energične ukore zaradi napačnih vstavkov, so se možje zresnili.

Poravnajte naročnino!

**RUFF čokolada = so splošno
bonboni = prilijubljeni**

Prvi
specialni
ateljé
za okvirjenje
slik
=
Zaloga
vsakovrstnih
slik

Julij Klein - Ljubljana

Telefon int. 33-80 Wolfova ulica 4 Telefon int. 33-80

Mali oglasi za lepe žene

Bele roke, kljub temu, da gojite sport in opravljate gospodinjstva dela, boste dobili ali si ohranili z uporabo preizkušene Creme je fais blanc. — Tuba Din 10.-

Porenal Gold Creme je sestavljena iz sestavin, ki dobrodejno vplivajo na kožo. Zato kožo ohrani, osvežuje in obnavlja. Če jo uporabljate čez noč. Hitro odstrani vso nečistost z obraza. — Cena tubi Din 18.-

Španski bezeg, Chypre, šmarnica so cvetlice, ki krasno dišijo. Parfum iz njih, izredne kakovosti dobite v lepih luksuznih stekleničah. Cena steklenički Din 30.-

Solne pege se odstranijo hitro in temeljito s popolnoma originalno hollandsko Mileh kremo. Lonček Din 15.-

Lepota oči pride do popolnega izraza, če se obrvi namažejo s suhim Floria svinčnikom. Ta crayon se ne razmaže in ne zbršče, temveč je trajen, dobi se v črni in rjavi barvi. — Cena komadu Din 8.-

Plave lase boste najbolje ohranili, in jim, če so že potemneli, vrnil prvotno lepoto z uporabo preizkušene preparate Blondin d'or. Uporaba je enostavna in prijetna, tako da si vsaka dama more sama pomagati. Steklenica z navodilom Din 15.-

Lepe prsi so ponos vsake žene, zato se mehke in slabe prsi z masažo preizkušene preparate Eau de Lahore v najkrajšem času izvrstno popravijo, tako da ostanejo trajno čvrste in trde. Steklenica z navodilom Din 40.-

Nobilior puder v beli, roza, naturelle, rachel, ocre in brunette barvi, z jamčeno fin, dobite za reklamno ceno Din 5.-

Esencia iz kopriv je že davno preizkušeno najboljšo in najzanesljivejše sredstvo proti prhljajem in izpadanju las. Slabi in zamarnjeni lasje dobe v najkrajšem času mladostno bujnost

in lesk. Steklenica z navodilom 30.—dinarjev.

Diake z obraza, rok, nog in pod pazduho odstranite najenostavneje z Erbolom. Točno navodilo pri vsakem lončku. Cena Din 15.-

Porenal creme je edina fina krema za polepšavanje. Najboljša obramba za kožo pred vplivom slabega vremena. Idealna podlaga za puder, uporablja se navadno podnevi, posebno dobra je za masno kožo. Tuba Din 18.-

American hair petrol je izvrstno sredstvo proti izpadanju las. Original-

na steklenica z natančnim navodilom Din 16.-

Porenal puder francoske znamke Floria skupno s Porenal kremami (suhe in masne) so najnovejše iznajdbe moderne kozmetične znanosti. Porenal puder dela obraz dovršeno fin s svojimi prekrasnimi barvami, ki so z jamčeno brez vseh škodljivih sestavin.

Ozon za razkajanje sob in stanovanj je nenadkriljiva specialiteta za osvežitev in parfimiranje zraka v stanovanjskih prostorih. Priporoča se posebno za bolniške sobe, ker ima čist duh smreke, bora in ozona. Cena steklenički Din 18.-

Namestu mila, posebno za osebe, ki imajo občutljivo kožo, se uporablja z velikim uspehom Pasta majalis. Uporaba je zelo enostavna: pred umivanjem se namaže obraz z nekoliko paste majalis in se pusti na obrazu eno do dve minuti. Nato se obraz umije z navadno vodo in obriše z mehko brisačo navzdol. Učinek je izreden, minimalna cena Din 15.- za veliki lonček pa omogoči vsaki dami ta poizkus.

Vse gornje preparate dobite v vsaki večji drogeriji ali pa naročite direktno pri Nobilior parfumeriji — Zagreb, Ilica 34 ali Jelačićev trg 15.

**DOLIN
DOLIN
DOLIN
DOLIN
DOLIN**

PERE IN PARFUMIRA
SVILENE, VOLNE NE
BELE TKANINE ...

1 OVITEK DIN 5.-

PO POŠTI DIN 6.- (LAHKO
TUDI V ZNAMKAH)

**NOBILIOR
PARFUMERIJA**

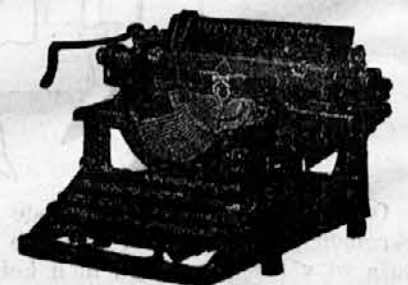
Ilica 34 ZAGREB Jelačićev trg 15

**1000 Din
plačam**

ako Vam „Radio Balzam“ ne odstrani kurjih oces, bradavic, bul, trde kože itd.

Vse tu in inozemske preparate sem poskusil, a prepričan sem se, da je Vaš „Radio Balzam“ pri pravi in zadostni uporabi najboljši; zato ga vsakemu priporočam Franc Brenčič, galant, sedlar, Vrhnika. Zahtevajte povsod samo „Radio Balzam“. Lonček Din 10.— (predplačilo) na povzetje Din 18.—, dva Din 28.—, tri Din 38.— pošlje

R. Cotič, Ljubljana VII Siška
Kamniška ulica 10a (Janševa)

Pisalni stroj Woodstock

je v Ameriki najbolj iskana znamka. Tudi v Jugoslaviji, zlasti v Ljubljani, jih je že precej v rabi. Vsi se pohvalno izražajo o njem.

Generalno zastopstvo:
TIPKA, družba z o. z., Ljubljana
Gledališka ul. 8. - Tel. št. 29-70